

Glasilo Gimnazije Novo mesto
STEZICE

II 16756

D2001/1451

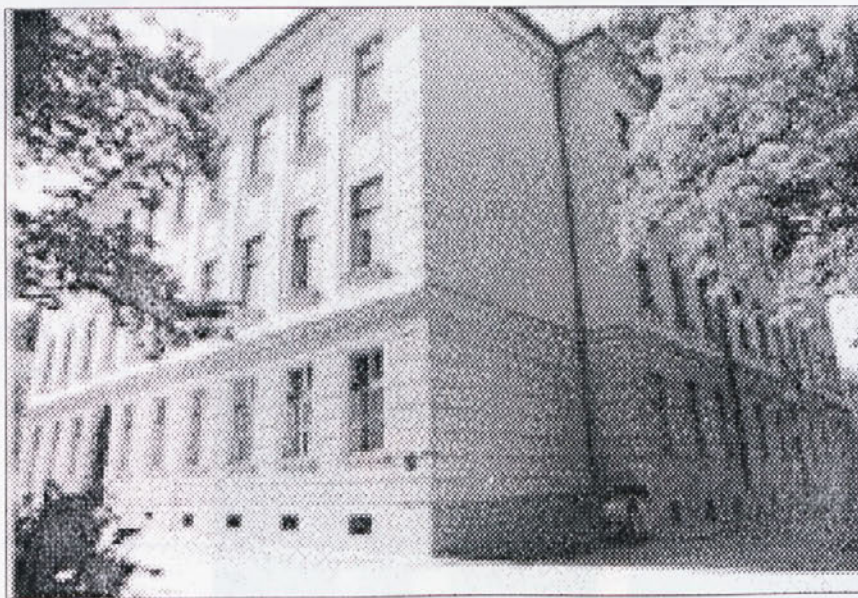

ULICA AIDSa

Kljub temu da še vedno nimamo svoje šole in da se nam je (vsaj nekaterim) lenoba do dobra zagozdila v kosteh in da so vsi(?) ostali dijaki mislili, da smo nori, ker žrtvujemo svoj prosti čas za šolo, smo uspeli pripraviti projekt ULICA AIDSa. Naš namen je bil šokirati ostale dijake, jih postaviti na realna tla. Upamo, da smo vsaj nekatere pripravili do tega, da začnejo razmišljati o AIDSu in ostalih socialnih deviacijah (prostitucija, uživanje mamil, alkoholizem...). Izjeme so le zadržti, teh pa tako in tako pri nas ni. Improvizacijo ste si lahko ogledali pred začetkom pouka in prvo uro. Za »Center srednjih šol« pa je bila predstavitev v dopoldanskem času. UNESCO klub, ki na Gimnaziji deluje prvo leto, pa se lahko le veselo nasmeha in si mane roke, saj mu je po uspešni predstavitvi uspel tudi prvi projekt. Z improvizacijo Ulica AIDSa pa smo gimnazijci zopet opozorili nase, saj so si ulico ogledali novinarji in televizijci (Dnevnik, Dolenjski list, Vaš kanal...). Ulica AIDSa pa je hkrati tudi dokaz, da lahko uspešno sodelujemo s šolo, katere gostje smo že drugo leto.

Andreja

BRAVO MI!!!!!!

Zadnja ljubezen

V enem samem dnevu, še manj, v dveh minutah se je ves njegov svet porušil. Po telefonu so mu prav nič obzirno povedali, da ima neozdravljivo bolezen in da bo živel samo še kratek čas. Prekratek, da bi uresničil vse svoje želje, vse cilje, ki si jih je zadal, si je mislil, ko je odložil slušalko. Mehka kolena ga niso zdržala in sesedel se je na tla kot cunjca. Počasi je prišel k sebi in se toliko zbral, da je razmislil o vsej stvari. In takoj je vedel, kaj mora storiti.

Nekaj je kričalo v njem, kričalo glasneje od vsega. Pobral bo šila in kopita in takoj odpotoval nekam stran od ljudi in civilizacije. Odšel bo v naravo, v pravo divjino.

V veliko bombažno vrečo je vrgel vso hrano, ki jo je imel v hladilniku, par močnejših škornjev, švicarski vojaški nož z več rezili, močno vrv in nekaj tople obleke.

Odpeljal se bo čim dlje v pokrajino bogu za hrbtom, kot bi rekel mestni človek divjini. Na civilizacijo ga ni vezalo prav nič več. Sedaj ga je privlačila samo še ena stvar, ki ji je bil predan že od prvega srečanja. Narava, brez vseh "dobrin" civilizacije, brez smoga, brez temnih asfaltiranih cest, ga je klicala.

Tresenje močnega motorja v avtobusu mu je še povečalo odpor do kulturnega življenja. Komaj je čakal, da so se vrata velikega vozila odprla in je lahko stopil ven. Naredil je še zadnje, vsaj upal je tako, korake po asfaltu in stopil na vlažna tla gozda. Za sabo je pustil tistih nekaj hišic in pogoltnil ga je mrak prastarih dreves. Globoko je vdihnil in vsak kotiček pljuč napolnil z zrakom, dišečim, namesto po dimu in avtomobilih, po mahovih, zelenih drevesih, po necivilizaciji.

Pod noge mu je skočila veverica in hitro zbežala, v majhnih krempljastih tačkah pa je tiščala lešnik. Sedaj je vedel, kaj vse je zamudil. "Dobrine" civilizacije so postale preteklost. Bil je tam, kamor je pripadal.

Popolnoma čist studenček je poskakoval čez skale. Nobenega razkužila, nobenega klora v vodi. Nobenih konzervansov v hrani, sveži plodovi narave so se bohotili, kamor je pogledal.

Noge so zanesljivo korakale čez korenine stoletnih smrek in bukev, katerih veje so se bohotile nad njim. Nobenih kilometrskih posek, ki bi se zažirale globoko v gozd kot velike gnojne rane.

Srna je dvignila glavo, ko se je komaj dva metra od nje pojavil on, prežet z vsemi zlobnimi vonji, ki so vlili strah v kosti vsaki živali, ki se je vsaj enkrat srečala s civilizacijskimi posredniki, kot so bili lovci ali delavci gozdnih cest.

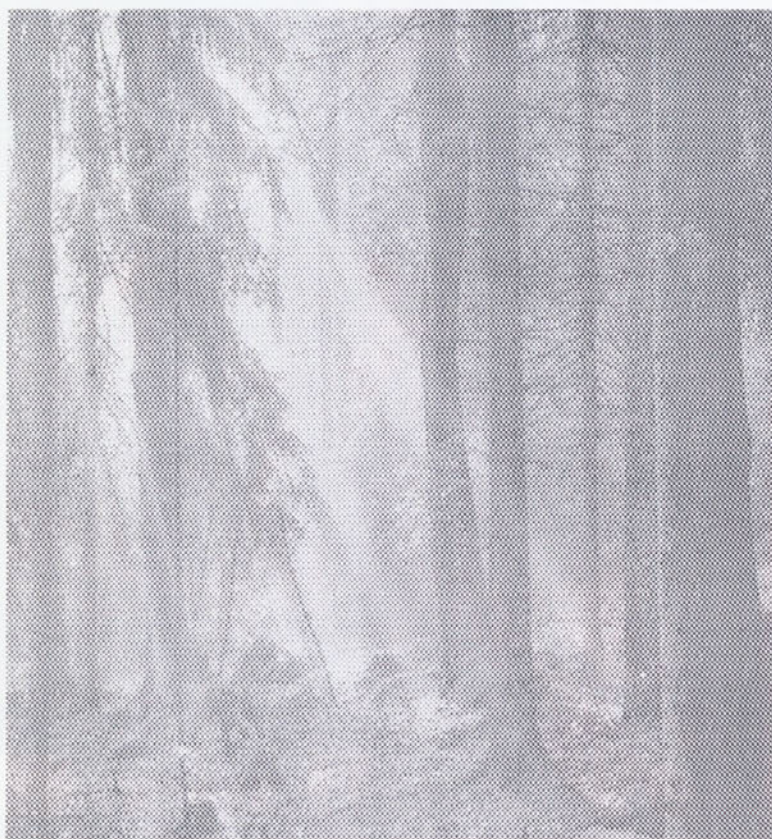

Iz vreče je previdno potegnil zavojček soli in v sol namočeno roko ponudil preplašeni živali. Srna je, kot bi vedela, da je ta človek drugačen od drugih, previdno stopila bliže in po kakih desetih minutah oklevanja nezaupljivo začela oblizovati ponujeno sol. Ob vsakem njegovem premiku je v pripravljenosti na pobeg trznila z glavo. Njegova vreča se je prevrnila in srna je prestrašeno odskakala v grmovje. Še nekaj minut je gledal v smer, kamor je zbežala, v upanju, da se bo vrnila.

Nato je vrgel culo na ramo in se odpravil naprej. Kak kilometer je poslušal čivkanje ptic in udiranje svojih nog v mehko zemljo in končno je njegova noga stopila v žametno travo. Našel je, kar je iskal; majhna jasa, po kateri se je vil potoček, se je končala z grmado skal, iz katerih je izviral potoček.

Iz gozda je nanosil nekaj suhih vej in debelejšje dele zvezal v nekakšen šotor. Ni bil najboljši, vendar v dveh urah ni mogel narediti boljšega.

Komaj je legel, je zaspal, zadovoljen, morda celo srečen. Ni ga bilo strah, kot bi bilo strah ostale ljudi, ki bi se zbudili ob najmanjšem šumu in začeli gledati okoli sebe z očmi v velikosti čajnih krožničkov in z

ušesi kot radarji. Ni ga motila pisana šoja, ki se je drla na drevesu nad njim. Ni ga motil krt, ki je cvilil nedaleč od njega, ker ga je zgrabila podlasica.

Jutro so naznanili žvižgi ptic in čofotanje lisice, ki je prišla pit k vodi.

Njegove zaspane oči so počasi začele pošiljati v možgane prve impulze in jim dopovedovale, da je dan in s tem čas za zbujanje.

Končno se je zbudil. Tako dobro ni spal že nekaj let, kljub trdi podlagi.

Vstal je in pretegnil zaskočene sklepe. Nekaj malega je pojedel, potem pa odšel na skale, iz katerih je žuborel potoček. Iz tega svojega opazovališča je pogledal naokrog in na obrazu mu je zaigral nasmešek. Kilometre naokoli nobenega znaka človeške prisotnosti, samo gozdovi, ki so se razprostirali v nedogled.

Glasi pok mu je nenadoma zadonel v ušesih in obenem z njim je v prsih začutil bolečino.

Njegovo še toplo truplo je padlo s skale z nasmeškom na licu.

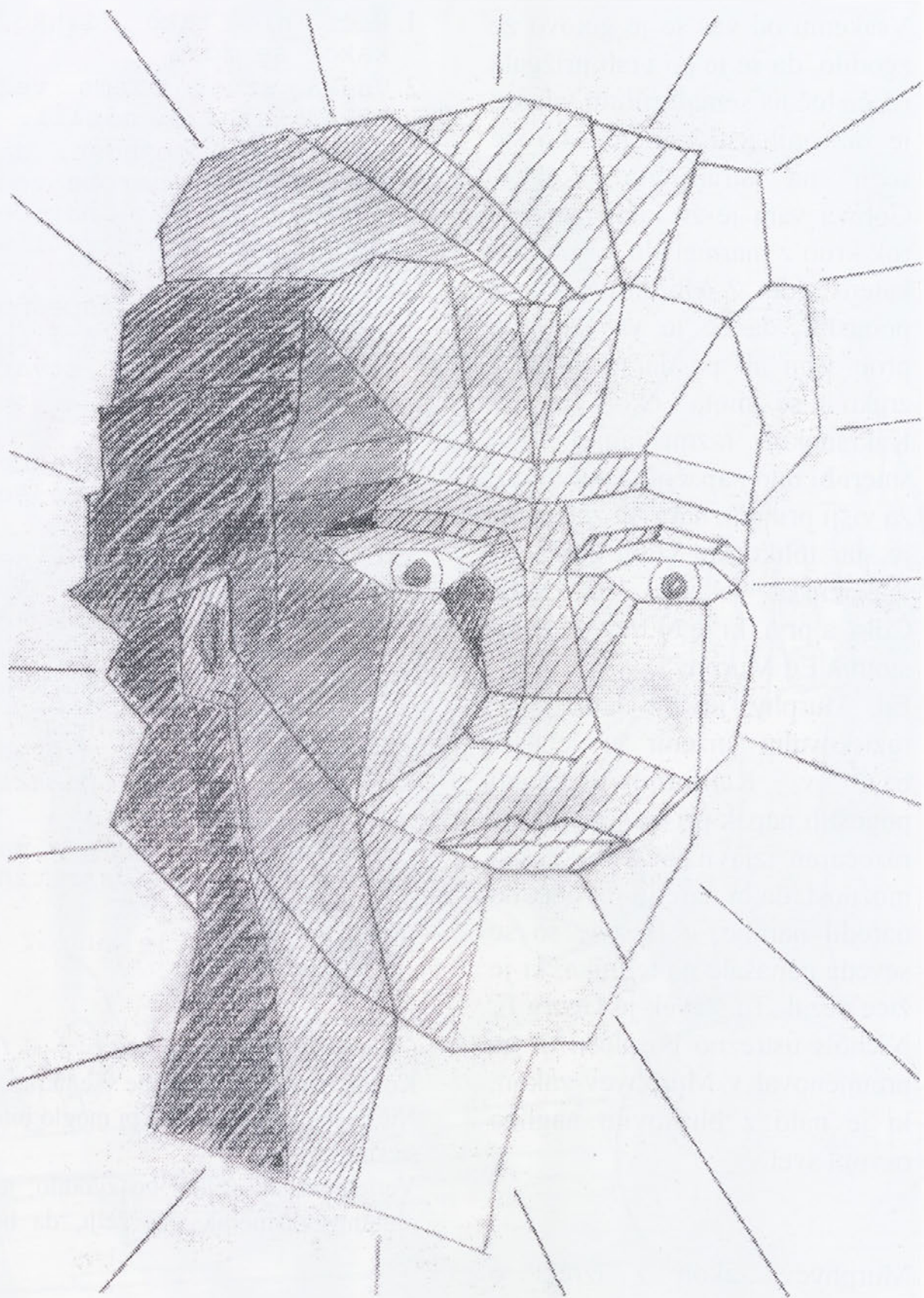
Civilizacija mu je dala bolezen. Potem mu je vzela še življenje, namenoma ali nenamenoma.

Vendar je bil srečen. Umrl je v gozdovih, ki jih je ljubil, in ta ljubezen je preseгла njega samega.

Postala je bistvo njegovega življenja in njegove smrti.

Jure Pogačnik, 1997

Kratek tečaj Murphologije

Vsakemu od vas se je gotovo že zgodilo, da se je po vrsti prižgala rdeča luč na semaforjih in telefon je zazvonil tisti trenutek, ko ste sedli na straniščno školjko. Gotova vam je že kdaj padel iz rok kruh z marmelado - vemo na katero stran? Morda ste takrat pomislili, da se je vse zarotilo proti vam ali pa da je nekaj v zraku in se „mota“ okoli vas.

Kakršnokoli razmišljanje v tej smeri bi bilo napačno, kajti tu gre za višji princip, naravni zakon, ki je star toliko kot izum ognja ali televizijska reklama za Coca-Colo, a prvi, ki je to uvidel, je bil stotnik Ed Murphy.

Ed Murphy je bil leta 1949 raziskovalni inženir v letalski bazi v Kaliforniji. Zaradi pogostih napak pri vezanju žic je razočaran izjavil: »Če je kakšna možnost, da bi naredil narobe, bo naredil narobe.« Besede so se seveda nanašale na tehnika, ki je žice vezal. Ta stavek je Georg E. Nichols ustrezno posplošil in ga preimenoval v Murphyeve zakon, ki je nato z bliskovito naglico osvojil svet.

Murphyeve zakon z izreki o posledicah in pripombe ostalih murphologov:

1. Nič ni tako lahko, kakor se zdi.
2. Vsaka stvar vzame več časa, kakor si mislil.
3. Če obstaja možnost, da bi šlo lahko narobe več stvari, bo šla narobe tista, ki bo povzročila največ škode.
4. Kadar se uspešno izognete štirim možnostim, ki bi stvar lahko pokvarile, se takoj pojavi peta.
5. Vse stvari same od sebe težijo od slabega k še slabšemu.
6. Ko se lotite nečesa, se vedno izkaže, da je treba prej opraviti še nekaj drugega.
7. Vsaka rešitev rojeva nove težave.
8. Nič ni varno pred bedaki, ker so bedaki tako iznajdljivi.
9. Narava je vedno na strani skritih slabosti.
10. Mati narava je kurba.

Če nesreča že pride, ni sama.

Ko gre narobe, gre narobe vse hkrati.

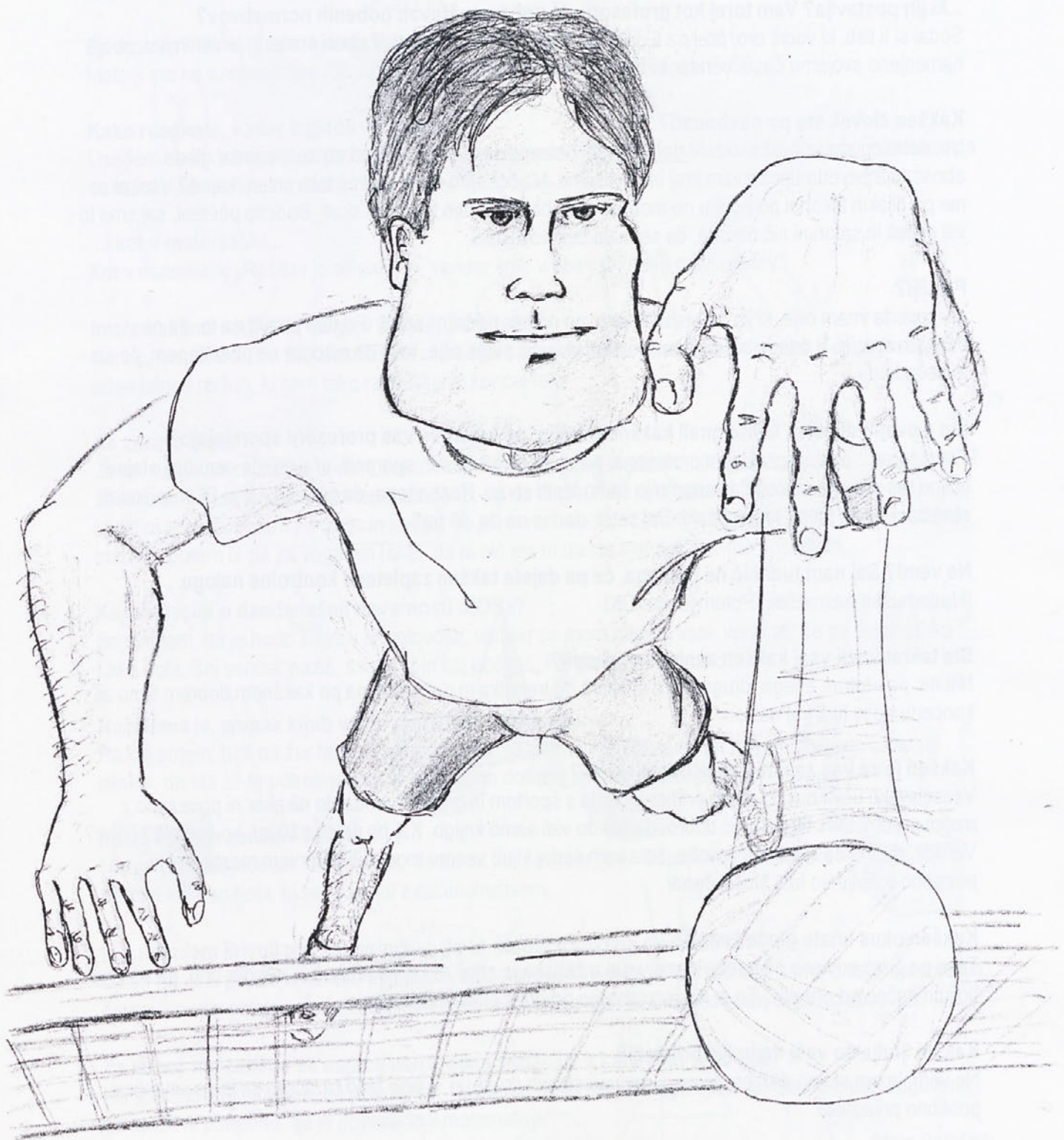
Nič ni tako slabo, da ne bi moglo biti še slabše.

Verjetnost, da se kaj bo zgodilo, je obratnosorazmerna vaši želji, da bi se.

O' Todov komentar:

MURPHY JE BIL OPTIMIST!!!!

Frana

Prof. Gregor Mohorčič

profesor matematike, dober športnik in prijazen vodnar

Najprej eno uradno vprašanje: Kako se počutite na gimnaziji kot bivši dijak in sedanji profesor?
V obeh primerih fajn; kot dijak upoštevaš normative, sedaj pa si ti tisti, ki...

...ki jih postavlja? Vam torej kot profesorju ni treba upoštevati nobenih normativov?

Sedaj si ti tisti, ki vodiš uro, prej pa ti drugi povejo, kaj moraš delati. V obeh primerih je zanimivo, oboje namenjeno svojemu času, vendar bi bil kljub temu raje dijak.

Kakšen človek ste po osebnosti?

Uh, sebe opisati je zelo težko. V dobri družbi nisem resen in sem vedno za hec, vendar glede obnašanja seveda upoštevam kraj in okoliščine. Najbrž sem malo preveč toleranten, kajne? Vsekakor me pri dijakih alkohol po pouku ne moti, še posebej, če znajo to dobro skriti. Bodimo pošteni, saj smo to vsi počeli in sploh ni nič narobe, če se malo bolj poveseliš.

Pa cilji?

Ja, seveda imam cilje, ki jih še uresničujem, na primer nadaljnji študij. Pri tem pazim na to, da ne odriam drugih. V odnosih z drugimi skušam vključiti svoje cilje, tako da nikogar ne prizadenem, če se to seveda da.

Ste v svojih dijaških letih ugnali kakšno norčijo, po kateri se vas profesorji spominjajo?

Pravzaprav... Sedaj sprašujem profesorje, pa se nočejo ničesar spomniti, pravijo, da sem bolj »fajn«; očitno res drži, da se čez čas spominjo samo lepih stvari. Razen tega, da smo pri KE in BI prepisovali, seveda. Pri MA pa se tega ni dalo. Saj se še danes ne da, ali pa?

Ne vem!? Saj nam tudi nič ne pomaga, če pa dajete takšne zapletene kontrolne naloge.

(Hudomušen nasmešek) Potem je vse OK!

Ste takrat imeli vsaj kakšen zanimiv nadimek?

Niti ne; po »fotru« enega, drugače pa odvisno od trenutka in dogodka, pa po kakšnem dobrem filmu ali koncertu se je tudi kaj našlo.

Kakšen je za vas zanimiv dijak oz. dijakinja?

Vsestransko učinkovit, ki se na primer ukvarja s športom in glasbo, vendar to nikakor ni povezano z mojim predmetom. Ni namreč dobro, da nekdo vidi samo knjigo. Kaj bo pa čez 10 let, ko bo šole konec? Vendar, da me ne razumeš narobe; šola vam sedaj kljub vsemu mora biti na prvem mestu, saj je potrebno v življenju tudi služiti denar.

Kakšen okus imate glede žensk?

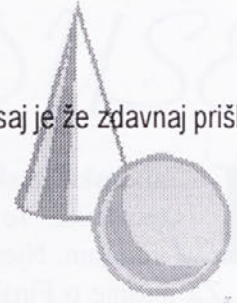
To je pa čisto odvisno od osebe same; vsaka ženska je zase nekaj posebnega, vendar drži, da so ene bolj privlačne od drugih... To je recimo odvisno od oblačenja in obnašanja.

Kakšni ljudje so vaši najboljši prijatelji?

Ne vem. Imam stalno družbo, pravzaprav več stalnih družb, ki si niso tako različne, da bi se jim moral posebno prilagajati.

Ste imli kot otrok kakšno priljubljeno igračo, ki jo še sedaj hranite?

Ne!! Če bi bil takrat računalnik, bi bilo najbrž to... Aja; Žogo. Samo je ne hranim, saj je že zdavnaj prišla naslednja.

Kaj je vaša največja želja?

(Tišina za razmislek) Da bi enkrat poskusil voziti formulo ena.

Pa motorji? Mimogrede, kje ste kupili pas Harley Davidson?

Motorji me ne zanimajo preveč, bolj dobri avtomobili. Pas pa sem kupil v Grčiji.

Kako reagirate, kadar izgleda vse črno?

Usedem se in razmislim; najbrž ni tako črno, kot izgleda. Mogoče na začetku kdaj obupam, na koncu pa se mora najti rešitev, pa čeprav ti jo najdejo drugi.

... kot v matematiki...

Kot v matematiki. Rešitev je ali pa je ni, vendar smo v obeh primerih našli rešitev.

Imate kakšno vodilo, ki se ga v življenju držite?

Niti ne, mogoče to, da na faksu nisem razmišljal samo o študiju; ukvarjal sem se tudi s športom in bil eden izmed redkih, ki sem tako razmišljal in končal faks.

Ali zdravo živite?

Ja no, v trgovini ravno ne berem, koliko holesterola ima kakšna hrana; če je zrezek dober, je dober. Kot že rečeno, ukvarjam se s športom (odbojka), pa ne kadim... če je to zdravo. Zdravniki sicer pravijo, da kaditi ni zdravo, potem pa grejo in kadijo. To je ravno tako, kot bi vam jaz pripovedoval o matematičnih trditvah, potem bi pa za vogalom rekel, da ni nič res in da ste trapasti, ker me poslušate...

Kaj pa misliti o dandanašnji nevarnosti AIDSa?

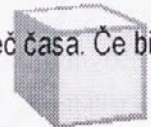
Se strinjam, da je hudo živeti v negotovosti, vendar se mora najprej vsak vprašati, če ga sploh lahko kako dobi. Saj vendar paziš, s kom si in kaj počneš; kaj danes ni več tako?

Načeloma je, ampak kljub vsem pride kdaj kakšen žur...

Pa kaj potem; tudi na žur lahko vzameš kondome ali pa si jih sposodiš pri nekom drugem. Sicer pa mislim, da sta za to potrebna dva in če ni eden dovolj pameten, je drugi!

Imate kakšen zanimiv hobi?

Nisem zbiratelj ničesar, če to misliš. To se mi zdi za stare ljudi. Odbojka mi vzame preveč časa. Če bi že imel kakšen hobi, bi se ukvarjal z računalništvom...

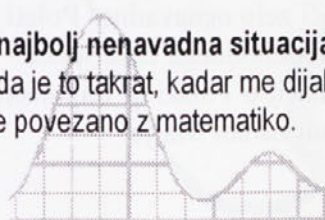
In z risanjem krivulj na računalniku... Je to mogoče kakšna skrita strast?

Sploh ne, drži pa, da vi nimate pojma, kaj so zanimive krivulje, ker smo se učili samo o najpreprostejših, čeprav so vse ostale zelo lepe. Si moreš misliti, da so jih stari Grki narisali celo brez računalnika?

Za konec me zanima še najbolj nenavadna situacija, v kateri ste se znašli?

Na splošno lahko rečem, da je to takrat, kadar me dijaki kaj čudnega vprašajo, pa ne znam odgovoriti; pa sploh ni potrebno, da je povezano z matematiko.

Maja Potočnik

Laponska je skrajni severni del Finske. Njena južna meja poteka nekje okoli severnega tečajnika. Je pretežno nizka dežela (najvišji vrh meri 1328m), posejana z iglastim gozdom. Njeni prebivalci so Laponci, ki imajo posebna oblačila ter druge navade.

Za pisanje o Finski ali bolj natančno Laponski sem se odločil zaradi tega, ker si že več kot šest let dopisujem z Marjo - prebivalko te dežele. Pri njej me najbolj preseneča, da mi poleti napiše: Pri nas je izjemno vroče - temperature so včasih celo višje od 20 stopinj, ali pa ravno obratno: letošnja zima sploh ni bila tako mrzla in snežena - snega smo imeli samo 1,5m, najnižje temperature pa so se gibale okrog -30 stopinj.

Glavne značilnosti Finske pa so:

1.) BOŽIČEK

Božiček uradno stanuje na Laponski. Tam ima narejen svoj center, kjer s pomočjo palčkov pregleduje pošto, ki jo dobi. Najprej mala vasica se je sedaj razvila v velik turistični center, ki je prava atrakcija za turiste, saj prihajajo tja v velikem številu. Božičkov naslov pa je:

Santa Claus' main post office

Artic circle

FIN-96930 NAPAPIIRI, FINLAND

2.) POLARNI SIJ

Polarni sij ali bolj strokovno Aurora borealis je viden skoraj vsako jasno noč pozimi. Gre za svetlo zaveso, ki je lahko selo svetlejša od lune. Nastane zaradi ionov, ki prihajajo iz sonca in v zemeljski atmosferi zažarijo.

3.) FINSKA JEZERA

Finska je znana kot država tisočerih jezer (rally). Finska ima približno 188,000 jezer, največ izmed njih je majhnih, vendar pa je njihovo največje jezero Saimaa četrto največje jezero v Evropi ter triinštirideseto na svetu. Volumen teh jezer ni velik, saj so dokaj plitva, povprečna globina je le sedem metrov. Pa še pomoč za reševalce križank: finsko veliko jezero je Inari ali Enare.

4.) SAVNA

Tipična finska savna je zgrajena ob jezeru. Poleti nudijo jezera osvežujoče kopanje, pozimi pa skočijo vanj takoj, ko pridejo iz savne, da se tako ohladijo. Na Finskem sedaj prevladujejo električne savne, vendar je še vedno veliko tradicionalnih savn ob jezerih.

5.) ŠPORT IN UMETNOST

Finski športniki prevladujejo predvsem v zimskih športih, kot so hokej, smučarski skoki in teki. Seveda je tudi nekaj izjem, ki sežejo v poletne športe: Juha Kankkunen, štirikratni svetovni prvak v rallyju, Mika Hakinen, Mika Salo sta svetovno znana dirkača v formuli 1, Jani Sievinen in Antti Kasvio sta svetovno znana plavalca in seveda Jari Litmanen - Ajaxov napadalec.

Kar se tiče umetnosti, je gotovo najbolj poznan arhitekt Eero Saarinen (križanka). Njegov je največji spomenik na svetu - lok v Saint Louisu 8nebeška vrata.

6.) MENJAVA DNEVA IN NOČI

Na Laponskem je menjavanje dneva in noči zelo nenavadno. Poleti je tri mesece dan, pozimi tri mesece noč, vmes pa je mrak. To je zaradi obhodnega časa sonca.

Upam, da sem napisal nekaj koristnih informacij o Finski in Laponski. Prepričan sem, da bom to lepo, nenavadno deželo nekoč obiskal. Tudi zaradi Marje.

TELO - JEČA DUŠE

Mladost je zato, da se v njej uživa... pravijo. Seveda sem jo užival in ne samo to, malce sem si pri tem tudi pomagal. Saj veste, vsak dan se pač ne počutiš ravno najbolje in takrat si preprosto vzameš sanje. Z iglo ali v prahu ali kako drugače... saj ni važno, samo malo, samo za danes, jutri bo obzorje bolj jasno.

Ne, nisem postal odvisen od sanj, tudi brez tega sem se naučil preživeti dan. In brez žensk? Sicer pa tako ni šlo za ženske... ves smisel je bil samo v užtku.. v golem užtku kjerkoli, kadarkoli in kakorkoli. Hej, saj se ni nobena upirala. In meni ni bilo mar, kakšne so, saj si še obrazov nisem bil sposoben zapomniti. Če jih zdaj sovražim? Bi jih moral? Verjetno res, a mladost je tu zato, da se jo izkoristi in izžame do poslednje kaplje... Ves svet je tvoj, center neranljivega vesolja si... vrelec neizmerne sle in vihar poželenja.

Jemna krila pogube naj kar prhutajo, ti si daleč proč.

In potem... potem se nebo nenadoma podre nate...

Ne! Ne ja... Nikoli! To se dogaja samo drugim. Nehajte se šaliti, to ni več smešno. To se dogaja samo drugim! Slišite?! Drugim!

Mogoče me niste dobro razumeli. Samo devetnajst let sem star...

Nočem umreti. Nočem dopustiti, da moje telo umre in tako zapre pot moji duši, mojemu prekipavajočemu razmišljanju... Tisočkrat prekleta ječa mesa in krvi! Saj telo ni nič drugega kot skupek atomov, neživih kemijskih elementov, drobnih molekul... Kako je ta masa sposobna živeti? Je sploh možno, da sem to Jaz? Moji možgani so samo splet živcev, moje srce le mišica... Mar pljuča razmišljajo, se kosti kdaj sprašujejo o smislu življenja? O bog, kako neizmerno krivično je, da moramo dopustiti našemu telesu, da nas omejuje.

Dan je meglen in turoben, brez cilja in volje se rtiš v krogih... iznenada pa se v daljavi odprejo vrata in skozi posije sonce in zaveje rahel veter. Stečeš proti vratom, še nikoli v življenju nisi tako tekel... izhod je vse bližje, megla se vse bolj razpršuje... tik pred izhodom si... Naenkrat pa se vrata z oglašujočim treskom zaprejo. Obupan padeš na kolena prednje in ne moreš prenehati kričati. Nekje iz ozadja se oglašajo peklenski smeh in se meša s tvojim krikom ranjene živali...

Moje telo umira, jaz pa hlepim po novih jutrih kot še nikoli. Počutim se, kot bi me živega zakopavali. Z vsakim dnem se v jamo vsuje nova gruda zemlje... in me vse bolj duši. Pomagajte mi! Toliko sveta moram še videti, toliko odgovorov še najti, toliko...

Kaj ne razumete, da je bolno samo moje telo?

Bratca sem dobila

Naj se pokrivam
naj se prikradem
ko Pink Panter
v tvojo moro
skozi moje in tvoje
srednje oko
in jo polivam
s pare prijateljstvom,
da se shladi
ne da se zbudim
naj zaspim čez tebe
(don't mind - saj ne
smrčim)

in še ponoči uidem
preden lahko odpreš oči
v zraku ti pustim
poljub za na spoteno čelo
naj se zalepi nate
(ko greš mimo zjutraj na
sekret)
za amulet!
BREZ DA BI OPAZU

Katja Plut

MOJA GRČIJA ALI ČE BI IMEL GLAS

Sedela sem sredi vasice Korint pred kamnitim kvadrom, na katerem je v štirih jezikih pisalo nekaj kot "Če bi imel glas angela, pa ne bi imel ljubezni, bi moja pesem imela prazen zven gonga..." in v tem stilu do tal, kjer povzame, da si lahko bogat in skuliran??? Personality in kar hočeš, pa če nimaš ljubezni, si vseeno nikakav. Moj glas ni bil ravno angelski in je delal v izmenah, ker me je prehladil air-candition v busu. Ampak besede so bile enostavno preveč dobre in nikogar ni bilo blizu in priložnost je bila preveč vabljliva, da ne bi začela počasi in potihoma in z užitkom izgovarjati "if I had the..." in sem se plazila do konca in potem "Si?????". Za tiste grške hierogliffe brat mi je vseeno zmanjkalo vztrajnosti.

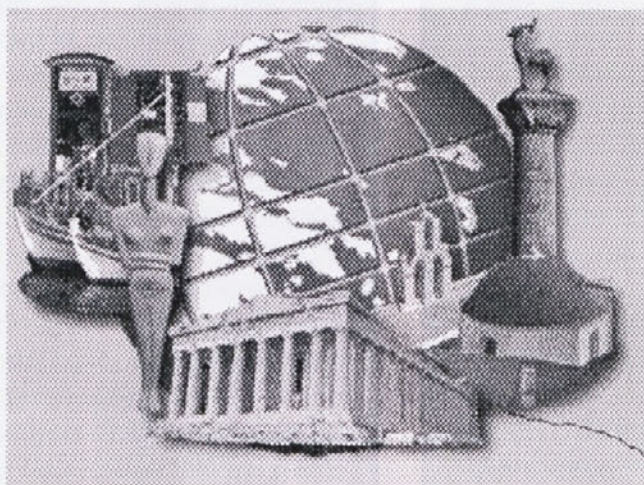
Atene so najbolj »gacast« kraj na svetu! Niti ena hiša ne »paše« k sosednjima dvema, pisane so in škrlatastih oblik. Če sta si dve slučajno podobni, sta pa vsaj v različnih stadijih razpada.

Najboljši filing ti dajejo pa pomaranče, ki rastejo ob pločnikih. Dokler seveda za desert ne dobiš prvi dan jabolka, drugi dan pomaranče, tretji dan jabolka IN pomaranče in ko se spraviš na "Grško noč", ti postrežejo z jabolki in... Bravo! Uganil si! You fit ??? ??????!

V Atenah je Akropola (fino je ljudi učiti stvari, o katerih nikoli niso niti sanjali). V Akropoli je muzej (!). V muzeju so kipci(!). Moških in žensk(!!!). Po eni strani tako idealni, po drugi pa tako realni, da lahko skoraj umreš zraven, ker se jih ne smeš dotaknit. Naši dobrodušni fantje so se seveda takoj ponudili za nadomestek, da bi vsaj malo omilili nepopravljive posledice, ki jih je prepoved dotikanja idealnih oblik puščala v globinah moje psihe. Da ne rečem Grow up! Read a book or something!

V Akropoli živijo mucke (tega pa nisi vedu!). Ena oranžna je prišla k Mihi, ki jo je hotel???, kot se to spodobi za vsako leno, debelo slovensko mačko. Ona pa: "Kaj, a se bomo božal tle al' kaj - gimme 15!" in ga trikrat upali -tup -tup -tup! Faca maček, ej!

Na plahi pridejo na svojo overdose ljubitelji barantanja in oboževalci potepuških psov. Jana in

Tanja sta na pol ali totalno okradli približno 84,6% ubogih revnih plaških Grkov. Poleg psov brezdomcev je to še en dokaz, kako neučinkovito je društvo za zaščito živali v Grčiji. Moj glas irealnih frekvenc, ki ni služil ničemur, kaj šele svojemu namenu, me je prisilil k predaji: brez boja, da pač nisem barantala, ampak plačevala polne cene, v prostem času pa zapeljevala nedolžne mlade pse.

Kakorkoli, če bi imela glas, pa tudi če ne bi imela ljubezni, bi prišla mnogo ceneje skozi.

"Hej! Tvoje zadnje pomivanje posode tukaj, kaj?"

Majhen, upadel človek se je nasmehnil v smeri glasu. Cela stavba je že vedela, da odhaja. Iz vseh strani so prihajali odobravajoči vzkliki. Nekateri pa so imeli tudi nekako slab, očitajoč prizvok.

Misel na svež zrak zunaj ga je še bolj vznemirila. Isti zrak je pravzaprav vdihaval na dvorišču, vendar je bil vonj po svobodi tisti, ki je ustvaril razliko.

Ko je še zadnjič postavil pomit krožnik na kup, je pomislil, kaj vse si bo privoščil, ko bo prišel ven. Brez dvoma bo repertoar veliko večji, kot v tej vlažni, hladni luknji.

V svoji celici je pospravil vse svoje stvari. Knjige je zložil na kup. Zavojček cigaret je vrgel v sosednjo celico. Imel ga je v bistvu že od vsega začetka, pokadil pa ni niti ene same cigarete. Še sam ni vedel zakaj. Morda se je šele v zaporu zavedel resnične, nezdrave strani kajenja.

Pri pazniku je dobil vse, kar so mu vzeli, ko je prišel noter.

Počasi se je zavedel, da resnično odhaja. Ko so mu povedali, da so odobrili njegovo prošnjo za predčasno izpustitev, je samo čakal, kdaj bo kdo prišel in dejal: "Šala, šala!" ali pa ga bo kak norec zaklal na sredi dvorišča, ker mu pač ne bi bilo všeč, da nekdo odhaja.

Železna rešetkasta vrata so se odprla z groznim, cvilečim zvokom. Že dolgo časa jih nihče ni premikal. Uporabljali so v glavnem večja vrata poleg, ko je tovornjak pripeljal nov paket morilcev in psiho-patov.

Razočarano je vonjal zrak. Pričakoval je nekaj čudovitega, odrešujočega, pa je dobil popolnoma enako mešanico smoga, megle in vonjav po kemiji iz bližnje kemične tovarne.

Prikradla se mu je misel, kaj vse ga čaka. Moral si bo najti zaposlitev. Ljudi, kot je on, ne zaposlujejo kot direktorje. Torej bo moral ubogati in delati. Trdo delati. Še ena vzporednica - tudi znotraj je bilo delo osnova vsega.

Ko je bil zaprt, mu ni bilo treba skrbeti za nič. No, morda je skrbel za to, da ga ne bi kdo zabodel, toda vsaj za hrano, obleko in streho nad glavo je bilo poskrbljeno. Sedaj pa ga čaka vsakodnevno pehanje za denarjem.

"Hej, umakni se s ceste!" ga je iz razmišljanja zdramil glas. Le nekaj centimetrov pred njim se je ustavil avtomobil in jezni taksist se je začel usajati.

Počasi se je premaknil naprej in ni rekel niti besede. "Kreten!" ga je na pločnik pospremila beseda taksista. Zmeraj manj mu je bilo všeč življenje zunaj zaporniških zidov.

Nenaden udarec v teme ga je zrušil na tla. Brskanje po žepih in nato bežanje stran sta bili zadnji stvari, ki jih je slišal, preden se je onesvestil.

Nekaj ur kasneje se je zbudil. Opazil je, da je že noč. V glavi mu je še vedno zvenelo od udarca. Praskajoč se po boleči oteklini na glavi, je vstal in se takoj usedel nazaj. Košček stekla, ki se mu je zaril v stopalo, je potegnil ven iz rane. Tudi čevlje in nogavice so mu vzeli, ko je bil brez zavesti.

Je to svoboda?

Prvič se mu je to vprašanje prikazalo pred očmi. In če se bo takole nadaljevalo, najbrž ne tudi zadnjič.

Previdno racajoč, je stopil iz teme na glavno ulico, osvetljeno z močnimi lučmi. Začelo ga je zebsti. Bila je že pozna jesen, on pa je bil brez čevljev in jopiča.

Na nasprotni strani ulice je nekdo enajstletnemu otroku prodajal drogo. Kam gre ta svet? V ekstazo in nato v smrt?

Mimo je pripeljal tovornjak in ga zalil z vodo iz obcestnih luž. No, krasno. Sedaj je pa še moker.

V eni od stranskih ulic so si brezdomci v starem železnem sodu prižgali ogenj in stopil je zraven, da bi se posušil in pogrel. Brca v zadnjico pa je pripomogla, da si je premislil. Opotekel se je nazaj na glavno ulico in marsikatera kletvica ga je spremljala, medtem ko se

je spotikal in padal čez prevrnjene smeti.

Kaj pomeni svoboda, če ti jo krati prav vsak, ki ti pride na pot? Fizično je bil svoboden. Tehnično ga ni nič omejevalo. Lahko je šel skoraj kamorkoli. Njegova notranjost pa je bila poteptana v tla. Bil je zaklenjen v trpljenje. In koliko časa je porabil, da je to uvidel! Morda pa je le preveč pričakoval, ko je v zaporu razmišljal o svobodi.

Začelo se je daniti. Hrbet ga je bolel od trdih tal. Tudi po grlu mu je praskalo. Verjetno se je prehladil, ko je v mokrih oblačilih spal zunaj, na hladnem.

Tudi želodec se mu je začel oglašati. Jedel ni že cel dan. V smeteh ni našel niti grizljaja, niti enega samega koščka hrane. Tudi star kruh in olupke bi jedel, če bi jih kje dobil.

Navzdol po ulici je zagledal zvonik in se napotil tja. Upal je... Sploh ni vedel, kaj je upal. Karkoli. Malo hrane, morda celo obleke. Ali pa v najslabšem primeru vsaj malo moralne podpore. Tudi kake prijazne besede bi bil hvaležen.

Odprl je težka vhodna vrata cerkve in stopil na hladna kamnita tla.

"Kaj za božjo voljo počenjaš tukaj? Umazal boš posvečena tla s svojimi nogami!" ga je ustavil glas. Kot je prišel noter, tako hitro je prišel ven. V njem je zavrelo. Božji služabnik bi bil zadnji, od katerega bi pričakoval tak sprejem.

Mar res ni ničesar na tem svetu ostalo dobrega? Najbrž je...

Počasi je odšel čez cesto.

In po tej isti cesti je vozil tovornjak vsak dan točno ob sedmih. Tudi ta dan ni bil izjema. Isti tovornjak. Isti voznik.

Ta pa ni bil ravno tisto, čemur pravimo vesten voznik. Steklenica vina je vsake toliko časa odromala do njegovih ust in jih napolnila s sladkogrenko tekočino. In ta tekočina je precej upočasnila delovanje že itak počasnih možganov. To pomeni slabši sprejem iz pomembnih čutil. Na primer oči. Vse rdeče in izbuljene je stalno mencial in jih še bolj razdražil. Še sreča zanj, da je bila tako zgodnja ura in se ni mogel zaleteti v nasproti vozeči avtomobil. To bi pomenilo odvzem vozniške in najbrž tudi službe.

Skozi pekočo bolečino so njegove oči zaznale nekaj premikajočega na cesti, možgani pa iz zabrisane slike niso mogli razbrati, kaj bi čudna pojava na cesti pomenila.

Tovornjak je zadel v nekaj mehkega in nato poskakoval po cesti, ko so velika kolesa zapeljala čez tisto mehko.

Počasi se je zavedel. Kaj se je zgodilo? Videl je tovornjak, ki je vijugal po cesti. Točno je videl, da gre veliko vozilo naravnost nanj. In vendar se ni umaknil, ni stekel s ceste, da bi si rešil življenje. Ob udarcu ni čutil nobene bolečine, le

nenadno pokljanje v hrbtu.

Dokončno se je zavedel in pogledal naokoli. Bil je v bolnici.

Nog ni čutil. Najbrž je imel zlomljeno hrbtenico.

Torej tudi fizično ni bil več svoboden. Za vedno priklenjen na posteljo ali voziček. Je to tisto, kar je iskal, ko je bil v zaporu?

Je to svoboda?

Sonce je posijalo na vrh mogočnega Mont Blanc-a. Globoko v dolini so viseli težki oblaki, ki se bodo čez nekaj ur porazgubili v neznano.

V tem prostranstvu je sopihajoč glas prekinil tišino. Kamenček se je odkrušil in padel v globino proti oblakom. Orokavičena roka je zagrabila za skalo na vrhu in potegnila še ostalo telo na vrh. Človek se je zravnal in samo s pomočjo rok počasi odšel na vrh. Nog ni imel, bile so amputirane do vrha stegna.

Končno je našel svojo svobodo. Po letih smiljenja samemu sebi se je odločil in odšel v gore. Spoznal je, da je njegova svoboda tam zgoraj, v prostranstvih neba in višin.

Sanje in nesanje

*Upati si sanjati in sanjati si upati,
upati si...
upati si...
upati si...
sanjati...
sanjati...
sanjati...*

*Pričaraj si dan brez noči
na jasi si postavi mizico pogrni se.*

*A tu je zmeraj dan brez dneva
in na nas vedno preži tisti črni vran.*

Hoje

*Sonce v krzno temno se je ujelo,
pozlatilo večno to črnino,
jagnje pa me ni vodilo
dalje od luči.*

*Le zakaj vodilo me ni sonce,
pa zakaj me luč ni veselila?
Vedno sem želela več,
vse al' nič, celo sonce!*

Barbara Potočar

ŠUPI NAS TESTIRA...

Čas, v katerem živimo, kliče po vrednotah!

S spodbujanjem iniciativnosti in materializma smo ustvarili tehnološke čudeže, zdaj pa, ko je našim telesnim potrebam zadoščeno, nas začenja neprijetnost v oči dejstvo, da NISO PRAV NIČ NAPREDOVALI ODNOSI MED LJUDMI, DA SE NI IZBOLJŠAL NAŠ DUŠEVNI MIR IN DA SE NI POVEČALA VARNOST NA SVETU.

Spremembe na bolje so mogoče, le-te pa so možne med ljudmi, ki jim vrednote niso tuje. Zato vas prosim, da pregledate našete pojme ter obkrožite tiste, ki so najbližje vašemu značaju:

I . OSEBNA DISCIPLINIRANOST

- Čistoča	- Nečistoča
- Urejenost	- Neurejenost
- Skromnost	- Vzvišenost
- Razsodnost	- Nerazsodnost
- Zmernost	- Nezmernost
- Potrpežljivost	- Nepotrpežljivost
- Kulturno obnašanje	- Nekulturno obnašanje

II . ODNOS DO DRUGIH LJUDI

- Vljudnost	- Nevljudnost
- Ustrežljivost	- Neustrežljivost
- Dobronamernost	- Zlonamernost
- Nesebičnost	- Sebičnost
- Zanesljivost	- Nezanesljivost
- Iskrenost	- Neiskrenost
- Komunikativnost	- Nekomunikativnost
- Prijateljstvo	- Pomanjkanje smisla za prijateljstvo
- Človečnost	- Nečlovečnost

III . ODNOSI V »PARČKU« TER DRUŽINSKI ODNOSI

- Nравnost	- Neprilagodljivost
- Spolna vzdržljivost	- Spolna razpuščenost
- Poštenost v ljubezni,	- Nepoštenost v
- spolnem življenju	spolnem življenju in
	ljubezni
- Krepost	- Nemorala
- Ljubezen in spoštovanje v družini	- Pomanjkanje družinske ljubezni

IV . SMISEL ZA ŽIVLJENJE V SKUPNOSTI

- Prilagodljivost
- Družabnost
- Privrženost skupnosti
- Demokratičnost
- Socialna zrelost
- Neprilagodljivost
- Nedružabnost
- Pomanjkljiv občutek za skupnost
- Nedemokratičnost
- Socialna nezrelost

V . ODNOS DO DOMOVINE

- Nacionalni ponos
- Ljubezen do domovine
- Žrtvovanje za domovino
- Nespoštovanje narodnosti
- Ravnodušnost
- Izdaja domovine

VI . ODNOS DO DRUGIH NARODOV

- Spoštovanje enakopravnosti
- Mednarodno razumevanje in toleranca
- Pozitiven odnos do demokratičnih sil
- Nespoštovanje enakopravnosti
- Nacionalna omejenost
- Izkoriščevalnost

VII . ODNOS DO DELA

- Samostojnost
- Iznajdljivost
- Ekonomičnost
- Delovna požrtvovalnost
- Marljivost
- Vestnost
- Odgovornost
- Nesamostojnost
- Neiznajdljivost
- Neekonomičnost
- Nepožrtvovalnost pri delu
- Lenoba (nemarnost)
- Nevestnost
- Neodgovornost

VIII . ODNOS DO MATERIALNIH IN KULTURNIH VREDNOT

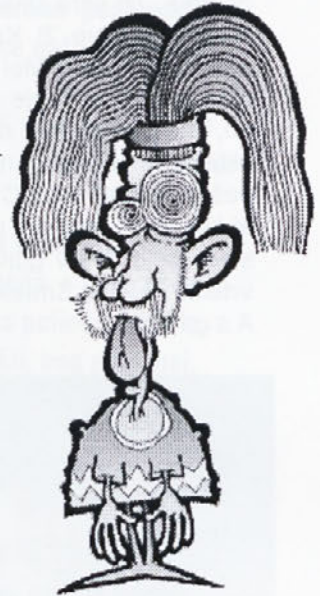
- Primerno vrednotenje materialnih dobrin
- Pozitiven odnos do imovine
- Skrb za skupno imovino
- Varčnost
- Spoštovanje kulturnih vrednosti
- Precenjevanje ali podcenjevanje le-teh
- Negativen odnos do imovine
- Brezbrižnost do skupne imovine
- Razsipništvo
- Omalovaževanje kulturnih vrednosti

IX . KARAKTER

- Poštenost
  - Načelnost
  - Pravičnost
  - Pogum
  - Odločnost
  - Vztrajnost
  - Doslednost
  - Svobodoljubnost
  - Karakternost
  - Smisel za etične vrednote
- Pokvarjenost
  - Nenačelnost
  - Nepravičnost, krivičnost
  - Strahopetnost
  - Neodločnost
  - Popustljivost
  - Nedoslednost
  - Suženjska ponižnost
  - Nekarakternost
  - Brez smisla za etične vrednote
-

Če ste obkroževali na levi strani, si zaslužite pohvalo, če pa ne, ni še prepozno, da izpolnite vrzeli v svojem značaju, saj imate pred seboj še celo življenje. Pri tem naj vam pomagajo besede, ki jih le izrekel francoski filozof in pisatelj Jean-Paul Sartre:

ČLOVEK JE SVOBODA, JE TO, KAR NAREDI IZ SEBE.

Pripravil: prof. Robert Šupe

HRČEK

Če se hrček rodi plešast in mu potem v nadaljnjih nekaj tednih zraste sijajen kožuh, ali to pomeni, da afriška plošča spodriva arabsko v lingvističnem smislu besede ? Ali pa morda ne. Ali pa morda ja. Hrček Beno, Hrček Beno, Hrček Beno, Hrček Beno....

Poslušate to, to se vam bo zdelo ful ful smešno: Gresta dva tipa po cesti, pa HA HA, čak, pa reče, HA HA, ŠIT EJ, REČE, HA - FUL SMEŠNO EJ, ČAK, HA, reče HA HA HA.... no, v glavnem reče.... HA HI HI HA, ej čak kva mu že reče? Ne spomnim se čisto, v glavnem, na koncu je njegova žena noseča ! HA HA HA HA HA..... HA... Ej zakaj se noben ne smeje ? Kva nimate smisla za humor ej. To ni možno. Ful ste zadržani, ej, čist introvertirani, pa konzervativni, ej, pa nekreativni - nobeno domišlije ej! To je, odkar se gremo neko demokracijo, zdej je pa tako. Saj sem vedel, da bo tako. Jzt sem stokrat reku: Zakaj smo šli ven iz prejšnje države ?! Kaj smo mogli ven rint? Ku

nam ni blo lepo? Mel smo svojo zemljo, pa smo obdelval, pa smo bli srečni, čeprav smo mel žuljave roke in noge in kurje uče in zvite hrbtnice pa grbe pa zeblo nas je, pa Benotu, Žnidaršičevemu pobu no, uni iz Jugorja... no v glavnem nogo so mu moral odrezat, ker je bil čist premražen, pa Buh var to okul govort, ampak mende da so mu napačno odrezal.... ŠŠŠŠŠ. Pa sej tamala nej bla nič boljša... veš, je enkrat rekla Cvejtu, da bo kr iz njegovga glaža do konca popila vin, ker mende nejma AJDSA, al kva je že tistu no, una bolezen al kva, ku zdej vsi une mašnce rdeče nosjo - sej, pst, ne vem, kaj se ti grejo. No v glavnem, po moje je to rekla bratu, ker se je njegove hčerka skus okul dohtarjev vrtela.... Hinko Smrekar, Hinko Smrekar, Hinko Smrekar, Hinko Smrekar, Hinko Smrekar.....
A s ga vidu ?

NAJVEČJI MOŽNI ZLOČIN: Prehitro voziš po avtocesti, vinjen, brez izpita, v neispravnem avtomobilu z napol odprtim priklopnikom, nato narobe parkiraš, z orožjem, za katerega nimaš dovoljenja, vdreš v hišo, jo oropaš, ugrabiš stanovalca, hišo zažgeš, stanovalca posiliš, ga z mukami ubiješ, na vulgaren način v njem skriješ drogo in jo tako pretihotapiš čez mejo brez potnega lista, nato pa žrtev surovo poješ, zraven pa prodajaš živalske pornografske kasete mladoletnim osebam.

Napisal X

Ž A B A

Po dolgih, dolgih štirih minutah je spet začelo deževati. Vau! Kakšno presenečenje! (predstavlja si slednja stavka v revskajočem zajedljivem tonu).

Sicer pa - pogledajmo stvar s svetle strani. (To si zamislite z glasom klasičnega homoseksualca) - če ne bi že tri tedne deževalo, bi lahko tri redne SNEŽILO!

Vuf. Kako sem si oddahnila. Smo pa rEs srEčneži.

Goni se, Fanči... V mačko piterno.

Se pravi, če ne bi toliko časa tako svinjsko deževalo, bi bila zdajle vesela doma na kavču in gledala Črnega gada. Ampak ne. Jasno, moralo je deževati in naš mestni kanalizacijski sistem je zapacalo, jaz pa sem mislila, da smrdi samo iz mojega sekreta in poklicala prekletega vodovodarja. Ne, dragi, sploh se nisem zmotila, res je bil toplovodar (na, sovražnik, bombo!). Že itak mi gredo pedri na jetra, že itak sem imela vročino in že itak mi je klima crknila prejšnji petek. Črni petek. Bil je tečen kot mušica v uhlju in ubila sem ga torej v samoobrambi, ne?! Sploh pa sem ga ponesreči, ne? Kot da sem vedela, da je bebec zalil celo kopalnico zaradi ene boge školjke! Kot da sem živela za to, da bom nekega ritoljubnega vodovodarja osem dni pred devetindvajsetim rojstnim dnevom užgala, pri čemer bom njegov biskvitnorahli podbradek pociljala pod takim kotom, da bo stopil v lužo, ki jo bo pred tem sam nalil in se nato zaslilo, kot da bi jajc razbil.

Da, takšnega sladkega prizora sem si želela natančno na torek, 23. junija 1996. Moj motto je bil vedno CARPE DIEM - SPROBAJ SE! In ne morete zanikati, da je dosmrtna en od fascinantnejših domislevkov sveta. Vsekakor pušča trajnejši vtis kot rolkanje ali bungeejump.

Zakaj sem ga odpeljala na smetišče - ja, pliiiz, če mi je šel že PREJ na živce, a potem pa naj bi se mi pa dopadel, umirajoče, s počeno glavo. Kaj, a naj bi postavila instalacijo z osrednjim motivom mrliča? Jasno, da sem se ga hotela znebiti? Jasno, da nisem poklicala policije, budale, a se vam samodestruktivnost zdi mati modrosti al' kva? Pa kaj, če ga niso našli, bog pomagaj. Še ena smet na kupu. Sicer pa ne vem, kaj se razburjajo, itak ni imel nikogar in bil je grd kot žaba. Bil je tudi sluzast ko žaba in sploh je bil žaba. Imel je buljive zelene oči z ozkimi zenicami. Zaslišim cimro, kako godrnja v spanju in ti glasovi so zoprno podobni kvakanju. Še ena žaba al' kva? Debela ko prasica. Se je je za bat?

"Ti, Goga, zakva je pa tale zraven mene not?"

"Ma ne vem, enga je ubila, nekega instalaterja al' kva. Pravi, da ga ni namerno, ampak nekam ga je odvedla in ga potem niso več našli." Mravljinci. Vroče. Mrzlo.

"Inštalaterja?"

"Ja ne vem, saj se ne da pogovarjat z njo, samo nekaj kvaka cel cajt."

O, šit. Tipu nisem zmerila pulza. Nisem pogledala rane in sploh ga nisem hotela gledat in zdaj ga ni. Žaba! Žabažabažabažabažaba!

"Dobro jutro! Premeščeni ste, pojdite z mano."

"Kva..."

"Ja, premeščeni ste, zajtrk dobite že v novo celico. Imate odvetnika?"

METALLICA

»Do it loud, do it fast and do it yourself!« se glasi slogan enega najbolj inovativnih bendov poznih 80-ih in zgodnjih 90-ih, ki je bil ustanovljen daljnega leta 1981 v Kaliforniji. Zasluge za to delita Lars Ulrich (roj. 26. dec. 1963/Danska/bobni) in James Alan Hetfield (roj. 3. avg. 1963/ZDA/ritem kitara, vokal). Prvi demo »No Life Til' Leather« sta posnela z Lloyd Grandom, ki ga je 1982 zamenjal

Dave Mustain (zdaj pri Megadeth). Skupaj so ustvarjali zvoke, ki pa niso zveneli popolno brez gromečega basa. Zato se jim je pridružil Clifford Lee Burton (roj. 10. feb. 1962/ZDA/bas). Vendar je kmalu prišlo do nesporazumov v bendu, zato so

morali odsloviti Mustaineja, ki je imel težave z alkoholom. Zopet se je pojavila praznina, ki jo je zapolnil Kirk Hammet (roj. 18. nov. 1962/ZDA/kitara), ki je bil Satrianijev učenec. Zadnja zasedba je l. 1983 izdala prvo uspešnico Kill 'Em All, ki je postavila zakon v heavy metalu. Leta 1984 ji je sledila Ride The Lightning, dve leti za tem pa še Master Of Puppets. Na slednjem se je pokazala metallikina nagnjenost k harmonijam in globoko pripovednim besedilom.

Albumi so se na lestvicah uvrščali precej visoko, kar je bilo precej presenetljivo za glasbo, narejeno za ožji krog privrženecv. Vse pa le ni šlo

po maslu. Po štirih letih skupnega »žaganja« se jim je zgodila nesreča. Avtobus, s katerim so hodili na turneje, se je 27. septembra 1987 prevrnil na Švedskem in pod seboj pokopal Cliffa, ki je podlegel ranam. Ko si je ostala trojica opomogla, so se odločili nadaljevati (YES!!!). Ker so nujno potrebovali basista (zaradi novega projekta), so medse vzeli Jasona Newsteda (roj. 4. mar. 1963/ZDA), ki

je prej »matrak« strune pri trešerjih Flotsam&Jetsam.

Leta 1988 so izdali album And Justice For All, na katerem najdete komad »One« (zanj so prejeli Grammya, kar je dokaz, da se je njihova muzika prijela). Čas je mineval in njihovo igranje je po-

stajalo vse bolj zrelo, harmonično; besedila pa izpeljana z obsežnimi temami - od pravice, religije vojne, pa vse do medčloveških odnosov v družbi. Vse to so izdali na »tlačenci« Metallica (»Black Album«) leta 1991. Z MTV-spotom »Enter Sandman« pa so pritegnili pozornost masovne publike in se hkrati ožigosali kot legenda heavy metal glasbe za večne čase.

Priredil G.H. s pomočjo bukve Who's who in heavy metal?

P.S: ne pozabte' razgibavat vratnih mišic (slemat)!!!!

D INTERVJU

Skupina Dan-D je nastala iz prejšnjega Mercedes Benda. V njem igrajo: Tokac(vokal), Bart(kitara), Tučo(kitara), Špelko(bas) in Obra(bobni). Fantji so izdali zgoščenko z naslovom IGRA, ki je izšla aprila. Dobil sem priložnost, da sem se pogovoril z bobnarjem o novem projektu.

X: Glede nato, da so vaši koncerti izredno obiskani in da na koncu požanjete velik aplavz; ali se počutite kot medijska zvezda?

OBRA: Ne glede da nas nekateri »lokalni« novinarji naslavljajo kot »lokalne« heroje, se mi v bistvu niti približno ne počutimo kot »lokalni« heroji. Ker v končni fazi, kdo je v Sloveniji sploh zvezda? Je pa res, da se po vsakem koncertu počutimo dobro zaradi pozitivnega odziva publike in s tem je poplačan naš trud.

X: Mnoge zanima, če se da preživeti z glasbo v Sloveniji?

OBRA: Prav gotovo ni noben glasbenik v Sloveniji bogat, je pa vsako ustvarjanje povezano z denarjem. Za naš bend lahko rečem, da je v nas še vedno ogromno entuziazma. Jasno pa je, da je pomemben tudi denar, ker brez denarja ni muzike. Dejstvo je, da smo mi rock skupina in če bi morali živeti od tega denarja ... ne vem, ne vem ...

X: Torej imate poleg igranja glasbe še službene obveznosti?

OBRA: Vsekakor.

X: Kaj bi lahko povedali o novi zgoščenci?

OBRA: Na zgoščenci je 12 skladb, od tega je ena priredba. Glasba je zelo dinamična, izdelana na podlagi zelo energičnega rocka. Na zgoščenci pa se nahaja tudi nežnejša glasba. Moram povedati, da je nam članom skupine izdelek zelo všeč, saj smo namreč združili dolgoletno igranje na tem CD-ju. Poudariti je treba, da je vse skladbe spisal Tokac. Imeli pa smo tudi goste: Alenko Godec, Adija Smolarja, Borisa Beleta ...

X: Od kod ste črpali teme?

OBRA: O tem bi težko govoril, ker nisem avtor skladb. Mislim, da je Tokac dobil navdih iz trenutnega razpoloženja. Skladbe niso nastale v tako kratkem obdobju, kar lahko razberemo tudi iz poslušanja CD-ja. Glasba je zelo raznolika in marsikdo ob poslušanju (ali branju) besedil najde tudi sebe. Vse skupaj je ena sama IGRA.

X: Kaj je vplivalo na izdajo zgoščenske?

OBRA: Naveličali smo se stalnega posedanja po lokalih (čeprav to še vedno delamo). Računamo, da se nam bo z izidom CD-ja odprla pot v vse lokale po Sloveniji.

X: Kaj sledi tej zgoščenci?

OBRA: Najprej nas čaka še snemanje video spota, sledi promocijska turneja po Sloveniji: Proti koncu letošnjega leta pa bomo začeli pripravljati nov projekt. Sam projekt je sestavljen na zelo profesionalni ravni, ki pa brez zunanjih sodelavcev in prijateljev ne bi bil uspešen v takšni meri.

X: In za konec?

OBRA: Vsem gimnazijcem želim veliko sreče v življenju, matuantom pa še posebej uspešno opravljeno maturo: Ja ... pa čim več rock'n'rola.

Napisal X

SVET METAFIZIČNOSTI

V meni je živel del, del, na katerega sem bila ponosna, ki mi je največ pomenil a zgubila sem še tega, ki mi je dajal občutek, da nekdo sem. Zdaj jih več ni in z njimi je umrl del mene...Kje naj se najdem, če je moj svet izgubljen???

Moj svet ni bil bogve kako lep, bil pa je vseeno svet, za katerega se je splačalo živeti, saj so v njem vse moje slabe in malo boljše ideje našle svoje mesto...

Sprašujem se, ali je to res bil sploh svet ali le izgubljena iluzija, za katero sem mislila, da je svet.

Spričo vsega, to je bil moj svet... MOJ, MOJ ...

Kot vse stvari minejo, je minil tudi moj ironični svet...

Problem je le v tem, da si ustvariti nov svet ni tako enostavno, vse preveč razmišljanj te bega v prazno gmoto tega neustavljivega življenja.

Ali je življenje za ustvaritev sveta sploh vredno življenja???

Je, le da globljega smisla življenja in sveta meni še ni uspelo najti... Če mi vsak svet propade, kako naj si zgradim novega, predvsem pa LEPŠEGA.

Ne, to zdaj ni več prazno govoričenje, ampak iskanje globjega smisla življenja.

DVA DNI KASNEJE

Ja, res ga ni lahko najti, vendar dva dni po katastrofi to gledam malo drugače...

Vse mine, tudi svetovi se deloma vrnejo in ostane nekaj, zaradi česar v meni poje tanek glas življenja!!!

Potrebujem glasbo, ki v meni prebujajo čustva, za katera sem bila duševno nezrela in na kraj pameti mi ni prišlo podoživljati svet v takšni notranji podobi, ki ti odpre oči tudi čustvenemu svetu in nekaj je, kar ti pripada, za kar veš, da živiš...

Razpeta med glasnostjo svoje lastne govorice in neslutnimi zmožnosti razuma se vrtim v nevidnem svetu sanj in praznega metafizičnega ugibanja, ki se levijo, levijo in rastejo iz mene, ki pa mi puščajo vrzeli, ki jih napolni tekočina žalosti in tekočina veselja, ki ti daje misli, tiste polete in glomaznost, s katero ruši vse pred sabo...

Ja, ja življeneje je dolina, ko si v njej, prideš težko do pobočja, ko pa si na pobočjih, se počutiš tako svetovljanskega, da že sama misel na dolino razjeda dušo in srce...

Vem, tisoč nedokončanih spominov in misli, a nekoč mi ne bodo več begali glave, ostali bodo tam, kjer so bili in le rahel vetrič jih bo kdajpakdaj zbudil iz nezavestnega toka dogajanj...

Takrat ne bodo niti več tako kruti, še manj pa nedokončani, ker življenje vleče smernice in jaz hodim po njih, zavedajoč se usodnosti fraziranja, in nešteti obiskov duše pri mojem JAZU.

**MOJ JAZ JE MOJ BOG, KI VLADA MENI IN MOJIM NAČELOM
METAFIZIČNOSTI!!!**

SAJ TO SEM JAZ

Vonj po nečem drugačnem me zbudi,
nebo v soju žarkov zablešči-

-jutranja zarja-

Svežina jutra me opaja.

Srečna zrem v nov dan

kot v novo upanje

in moj obraz vedno nasmejan,

saj srce vedno čutilo je,

da je čas za vse,

čas za žalost, srečo in življenje,

čas za želje...

Tudi on je tu.

Počutim se popolno v njegovem
varnem objemu,

čutim, da je bil ves čas tu

in da pravzaprav nikoli ni odšel.

In ko srečna odletim v nebo,

niti ne opazim, da vse okoli mene

je zlato-

-večer-

Katja Vodopivec

RJ

V novo jutro zrem

in vem?

Da grem

naprej in zrem.

Boli, a vem?

Da nazaj se več ne ozrem,

čutim in vem, da je

moja sreča tudi drugje.

Katja Vodopivec

Gimnazija NEKOČ . . . . . in danes

CIPEK IN CAPEK NA ČEŠNJI POD KOLENČEVIM OKNOM TER
NEKAJ OSTALIH DOGODIVŠČIN IZPRED 10 LET IN VEČ

Pred dnevi sem srečal simpatično knjižničarko Albino in ji obljubil simpatičen članek za glasilo ob obletnici gimnazije. Nekatera imena v nadaljevanju so izmišljena, nekateri dogodki pa so resnični ali pa tudi ne. Mene in mojega soseda je prof. Kolenc, ki je bil moj razrednik vsa 4 leta, označil kot Cipka in Capka in tako naj tudi ostane. Ker še danes ne vem, ali sem bil jaz Cipek ali Capek, sem si izbral eno od obeh imen.

Sicer pa moram omeniti še to, da je bil po mojem mnenju prof. Kolenc kljub svojim muham eden najboljših možnih razrednikov.

Biologija - 12⁰⁰

Pri biologiji je bilo nama s Capkom velikokrat dolgčas, predvsem zaradi tega, ker naju pač biologija, tudi kot večina ostalih stvari v šoli, ni pretirano zanimala. Zanimala pa naju je češnja, ki je bila (in mislim, da je še) pod oknom profesorja Kolenca. Ker je bila prof. Zafredova neverjetno v redu punca in ker naju je imela zelo v čislih, sva s Capkom uporabila le delček diplomatskih sposobnosti, da sva ji z zelo resnim izrazom na obrazu razložila, kako so Krkine nagrade nekaj

najpomembnejšega v življenju mladega gimnazijca in da morava nujno v Krko, kjer naju je čakal g. Kalin z Inštituta Jožef Štefan. Seveda nisva pozabila dodati, da je s prof. Kolencem že vse dogovorjeno in potrebujeva le še zeleno luč.

Računalništvo z dodatkom Butalcev

Tudi pri računalništvu nama je bilo velikokrat dolgčas, saj sva imela srečo, da so naju računalniki zanimali in sva pri prof. Hočevarju prišla skozi z maksimalno oceno in minimalnim naporom, kar je gotovo želja vsakega dijaka, še posebej dijakov, ki imajo opravka s prof. Hočevarjem, ki je strah in trepet za tiste, ki ne obvladajo snovi, ki jo predava. Zato sva si s Capkom pri računalništvu dostikrat pripovedovala vice o Mujotu in Hasotu (takrat vici o blondinkah pač še niso bili popularni) in je bilo zaradi tega prisotno velikokrat tudi nekaj smeha. Razlagi profesorja Hočevarja, ki je za moje pojme najkvalitetnejši predavatelj, tudi na maturantskem plesu pred 10 leti se je najbolj izkazal, včasih le ni imelo smisla slediti, ker sva stvari obvladovala brez razlage.

Toda v čem je bistvo zgodbe? V tem, da je prof. Hočevar dokaj brez las oz. pošteno povedano - las nima oz. jih vsaj pred 10 leti ni imel. Je pa imel v zadnjem desnem žepu glavnik, ki mu je vsake toliko časa pogledal iz žepa. In ob eni teh priložnosti nama s Capkom ni bilo popolnoma jasno, čemu glavnik in potem sva družno ugotovila, da je to hecno in sva se začela smejati z napako. Kako se človek smeji z napako? Tako, da v smehu gleda cilj svojega smejanja. Ker pa naju je cilj opazil, je zarobantil: „Zakaj se smejeta?“

Ker ima prof. Hočevar neverjetno močan glas, sva v trenutku naredila nedolžne izraze na obraz in v en glas odgovorila: „Nič, nič, kar tako.“

Prof. Hočevar pa se ni dal odpraviti s takimi odgovori in še enkrat vprašal: „Ali se smejita meni?“

Sedaj je bil odgovor tišina in nekoliko začudena najina obraza. „Vama bom pa jaz povedal, zakaj se smejita,“ je pretrgal molk profesor Hočevar, „zato ker mi pravijo Haso!“

In profesor Hočevar se je začel samoiniciativno huronsko smejati in je spravil v smeh cel razred sošolcev, ki so poprej polni negotovosti sedeli in nemo opazovali dogajanje. Sošolci se niso toliko smejali zaradi odgovora kot zaradi silnega smeha, ki ga je sprožil profesor. Moram priznati, da smo se nato vsaj 3 minute smejali eden drugemu, kajti meni se je profesorjev

smeh zdel neverjetno smešen in glasen, njemu pa verjetno tudi moj, Pajkovčev, Bavškov in Gustlnov, ki smo pravi mojstri neumnega in smešnega smeha, ki smo ga natrenirali in izpopolnili do potankosti na več žurih ob branju knjige Butalci.

Moram priznati, da sem bil na enem teh žurov že zelo blizu smrti ali vsaj zelo resni poškodbi, kajti kljub temu, da sem se spravil na tla in zvil v dve gubi, sem se smejal tako močno, da sem se (povsem resno) zbal, da mi bo počil trebuh. Torej-če ne želite mladi umreti od smejanja, na žurih ne berite

Butalcev, ampak počnite kake prijetnejše stvari, saj med drugim na svetu obstajajo npr. tudi nasprotni spoli. Mogoče si vzemite kako minutko za Butalce za boljše vzdušje, nato pa se posvetite pomembnejšim

zadevam. To velja vedno, razen v primerih, ko so na žuru le možakarji, ki jim ne preostane drugega, kot da se namrtvo napijejo in berejo Butalce. Pa še opozorilo - če Butalce bereš popolnoma trezen, niso nič kaj smešni.

Biologija - 12¹⁹

Češnje so bile izredno dobre in ravno prav zrele in pravi čudež je bil, da so sploh še bile. Splezala sva po vejah navzgor v sredino krošnje in nemoteno uživala dobrote narave.

Odmor, šah in še kaj

Med odmori je bilo še vedno zanimivo. Že prvi dan pouka so se me sošolci zapomnili, ker sem med odmori razbil šipo, ki jo je hišnik pripravljaj za zamenjavo in jo nič hudega sluteč položil na mizo. Ni pa vedel, da bom kmalu prišel mimo jaz. Je pa zvedel, ko je strašansko zaropotalo in potem je imel občutek, da lahko tudi on zaropota in je nekaj vpil nad mano.

Med odmorom sem šel, na svoj rojstni dan, tudi v trgovino in kupil nekaj žlahtne kapljice, ki jo je do tedaj zmanjkalo - ostalo je le še nekaj kosov torte, ki mi jo je spekla sošolka. Naslednja ura je bila namreč ura matematike pri prof. Hržici, kjer smo sedeli povsem zadaj in smo se veselili rojstnega dne, kar na srečo ni opazila, ker je bila verjetno zavzeta s pisanjem metod integriranja na tablo. Pa četudi bi nas opazila, bi ji ponudili kak požirek dobre kapljice in razložili zadevo, pa bi mogoče razumela. Ali pa tudi ne.

Med odmorom smo lahko na hitro ocenili tudi kakšne dobre attribute, če so takrat ravno prikorakali mimo.

Med odmorom je Bavši vrtel tudi glasbo in začuda njegov izbor kljub težnjam k punku ni motil ravnateljice Fuisove.

Odmor pa so nekateri profesorji radi izkoristili tudi za predavanja oz. jim je bilo 45 minut absolutno premalo, in ker

so v mladosti očitno preveč obiskovali šolo, so imeli občutek, da smo vsi taki zanesenjaki. Seveda smo jim na svoj način hoteli dopovedati, da na življenje ne smejo gledati tako ozko.

Tudi prof. Beznik je nekega lepega dne dijakom podaljšal užitke za celih pet minut. Verjetno je bila v razredu zaradi tega prisotna prava sreča. Malo manjša sreča je bila nekoliko kasneje, ko je profesor prišel ven in me vprašal, če sem jaz dvakrat odprl vrata (žal sem bil pri odpiranju malce preveč opazen, ker pa me ni poznal, le ni bil čisto prepričan, da sem prava oseba).

Dejanja seveda nisem priznal, sem pa naredil eno največjih možnih neumnosti, ko je vprašal: „Kateri razred ste?“ „4.A,“ za jezik pa sem se ugriznil 3 stotinke prepozno.

„Aha, razred prof. Kolenca,“ se je nasmehnil

in veselo odskakljal po hodniku.

Naslednji dan ja prof. Kolenc prišel v razred in kot večni optimist sem upal, da je bil prof. Beznik tiho. Prof. Kolenc se je usedel na stol, začel vpisovati manjkajoče in kar tako mimogrede rekel: „Aja, malo prej sem se pogovarjal s prof. Beznikom.“ Kljub flegmatičnosti me je začelo v želodcu rahlo zvijati, postajal pa sem tudi vse manjši. Prof. Kolenc je nadaljeval: „Prof. Beznik mi je rekel, da ste se strašno nesramno obnašali pred njegovimi vrati, in obljubil sem mu, da bom stvar uredil. Ne zanima me, kdo je

bil, rad pa bi vam le rekel, da se pred prof. Beznikom lepo obnašajte, ker je včasih malce slabe volje in ima rad mir.”

Nato je prof. Kolenc vpisoval podatke v dnevnik naprej. Lahko mi verjamete, da je takrat pridobil kar nekaj plus točk, kot tudi nekaj tednov kasneje, ko nama je s Capkom vrnil šah, ki sva ga igrala pri prof. Marnovi. Namreč, s Capkom sva mislila, da neka utečena stvar deluje povsod, pa ni bilo tako. Utečena stvar je bila igranje šaha pri prof. Kozoglavovi, ki nas je poučevala matematiko nekaj let nazaj. Tam je bila stvar izredno enostavna. Postavila sva torbo na mizo in kljub temu, da sva sedela v tretji vrsti na sredini, je opazila najino dejavnost šele po 10 urah igranja. Pa še takrat je prišla do naju in vprašala: „Kaj pa vidva počneta?“

„Šah igrava,“ je Capek odgovoril z najbolj nedolžnim glasom, kot da se pogovarja z mamo, kaj bo jedel za kosilo. In nato sva seveda šah pospravila v torbo in z njim nadaljevala šele naslednjič, ko smo imeli matematiko.

Žal pa pri prof. Marnovi ni bilo tako enostavno - že po petih minutah igranja nama je šah odvzela in dobila sva ga šele čez kak mesec pri prof. Kolencu, ki naju je malce ošteval, vendar je spet dokazal, da je bil včasih tudi on mlad in verjetno je vsake toliko časa tudi kaj ušpičil.

Biologija - 12²³

Naenkrat je Capku smeh zamrl. Rekel je samo: „Oops.”

Angleščina

Meni je angleščina sicer izredno v redu zadeva, samo kot šolski predmet mi je bila malce manj v redu, ker se je bilo potrebno učiti lekcije in slovnico. Vendar se je pri prof. Simičevi dalo včasih s simpatičnim nastopom pred tablo tudi nekoliko zablefirati in jo spraviti v dobro voljo, kar je najbolje dokazal Capek, ki ni popolnoma nič vedel o nekem pesniku.

Njegovi odgovori so bili nekako v tem smislu (seveda v angleščini): „William je bil zelo velik pesnik. Za časa svojega življenja je napisal izredno veliko dobrih pesmi, ki so znane še sedaj. Med njimi je najbolj znana Romeo in Julija. Napisal je tudi

izredno veliko ostalih pesmi. Rodil se je v Angliji leta, hm ... 1612.”

Prof. Simičeva ga je prekinila: „1564.” „1564.” seveda. William je večino svojega časa sedel za stolom in pesnikoval, kajti bil je izredno nadarjen. Ostala njegova dela so: Hamlet, Othello...” je nadaljeval Capek.

Da ne bom preveč dolgovezil: absolutno si lekcije tudi pogledal ni, vendar je dobil čisto dvojko, mi pa smo dobili boleče trebuhe od silnega smejanja.

Povedal pa bi še to, da se je pri prof. Simičevi splačala tudi vztrajnost. Za menoj je sedela edina sošolka, ki je imela angleščino čisto petico. Imela pa je še eno izredno pozitivno lastnost, ki jo pogrešam pri večini dijakov: brez vsakega problema je dala vedno vse za prepisat. Ko je to prof. Simičeva po dolgem času opazila, me je presedla v drugo klopi. Naslednjič sem bil spet v svoji klopi. Ko me je tako dvakrat presedla in tretjič zagrozila z ostrimi ukrepi, če se bom še kdaj usedel na svoje staro mesto, sem sicer nekoliko zaskrbljeno gledal, vendar moram priznati, da sem premagoval strah in je prof. Simičeva kmalu obupala nad mano. Kdo pa bi zapustil zlato jamo, ki ti avtomatsko poveča oceno vsaj za 1 stopnjo.

Biologija - 12²⁴

Ni mi bilo jasno, zakaj taka sprememba na Capku. Najprej sem pomislil na želodčne težave, vendar je bil preveč resen za kaj takega. Ko sem šel v smeri njegovega preplašenega pogleda, sem videl - prof. Kolenc je ravnokar odpiral okno in imal sem neverjetno močan občutek, da gleda ravno naju. Edina in hkrati tudi skupna misel, ki sva jo takrat dobila, je bila sestavljena iz 4 črk: „UKOR.“

Obramba in zaščita

V starih časih, ko je bil komunizem na oblasti še povsem uradno, legalno in pod pravim imenom, smo imeli tudi predmete, kot so družbeno moralna

vzgoja, obramba in zaščita, samoupravljanje s temelji marksizma...

In pri teh predmetih je bilo včasih tudi zabavno - še posebej pri prof. Jerasovi (STM), ki me je skoraj edina dobila pri prepisovanju s „plonk cegelca“, pa še s Capkom se je non stop kregala (in to včasih izredno glasno), ker sta bila popolnoma različnih političnih nazorov. Vendar je kljub temu pohvalno, da mu je dala na koncu leta oceno 4 (ali celo 5 - sem pozabil).

Najbolj pa so se mi v spomin vtisnili dogodki pri obrambi in zaščiti, ko nas je učil prof. Slepčevič. Nekaj ur nam je razlagal določene zadeve, nato pa je začel spraševati. Najprej je vprašal sošolko, ki je bila že po naravi zelo tiho, tudi učila se ni kaj pretirano, na njegova vprašanja pa je bila sploh izredno tiho, le šepetaje je za njim ponovila določene odgovore. Nato je prišel s predlogom, da bomo mi ocenjevali. Bavšija je vprašal, kakšno oceno bi ji dal. Bavši je bil 20 sekund tiho, nato pa je rekel 2. Jaz sem bil izredno začuden, od kod Bavšiju tak pogum, ko pa je znala kvečjemu za - 1. Nato se je prof. Slepčevič razhudil in začel govoriti, kako smo lahko tako nepošteni do svojih sošolcev, Bavši pa je postal v obraz vse bolj rdeč. Prof. je dejal: „2, kako morete biti taki. Vaša kolegica je znala najmanj za 4, ker pa ste tako netovariški, ji bom dal 4/5!“

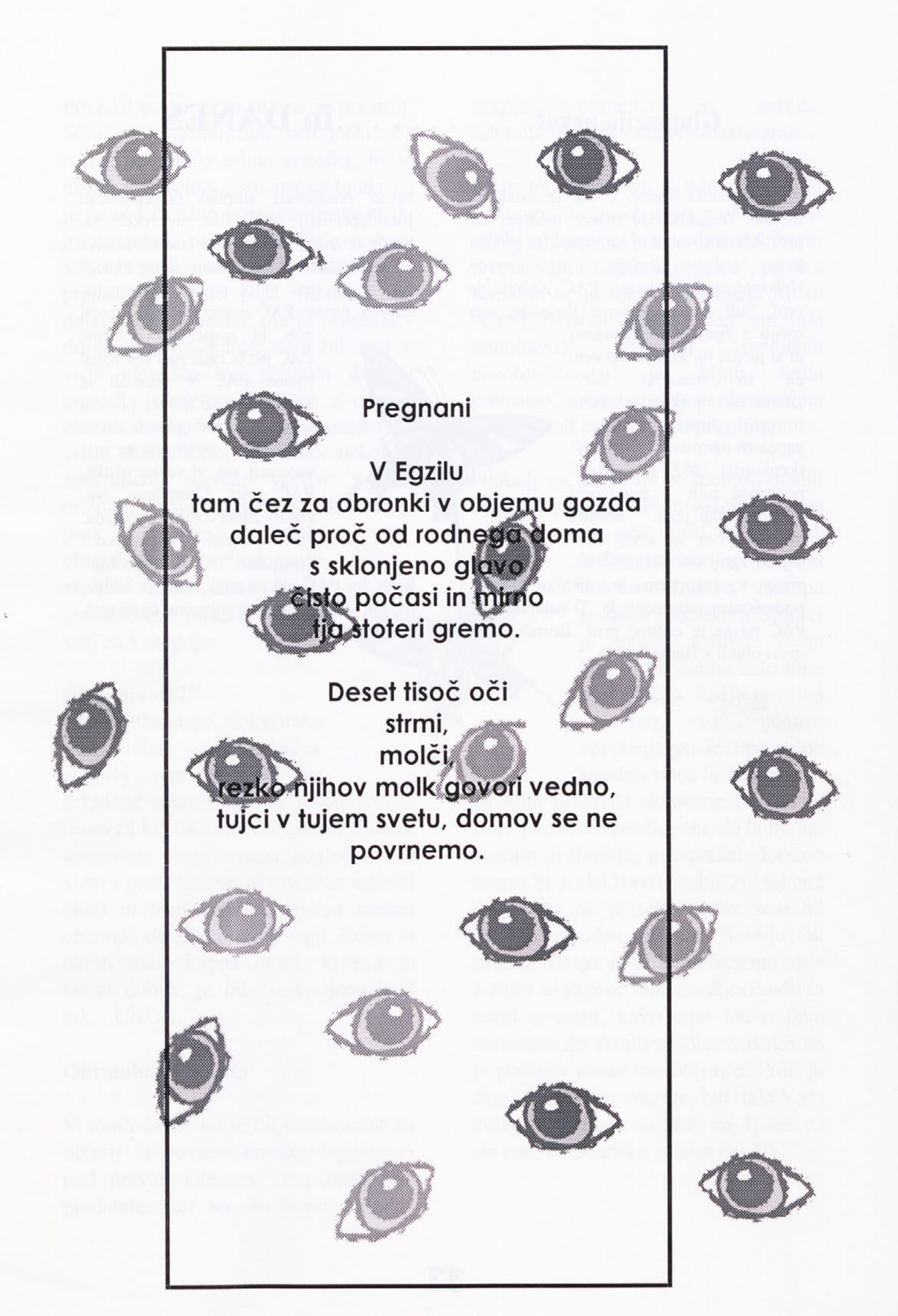
Gimnazija nekoč. . . . .in DANES

Pri matematiki imamo v 4.g že ustaljeno rubriko kreganja nad mano, medtem ko prof. Maznikova takoj ko vstopi, še preden koga pogleda, reče HellositdownKatjashutup PAČ Zadnjič je prof. Štih zaplenil našemu Polenšku eno revijo z zgovorno naslovnico in si jo dal na kateder, potem pa so naenkrat kar... „duhovniki imeli neposredne oziroma direktne stike s papežem oziroma Vatikanom” (konkordat 1855) in je Bach popisoval tudi... „pogovorni oz. občevalni jezik.” Seveda pa sta prvo in drugi dve dejstvi zgolj oz. izključno oz. samo v časovnem in nikakor ne v posledičnem zaporedju. Ja. Ti naključje, ti. PAČ pa se je zadnjič prof. Beznik sredi snovi obrnil k Barbari, ki je

ravno preučevala stopnjo razcepljenosti (nesklepčnosti) svojih las, in rekel “ja, tatar se trudi, ona pa tam lase obravnava ... zaprežena v neko lasno romantiko...” Šit, ej mi smo mislil pomret od smeha. Ampak potem PAČ nismo. Če bi me bolel zob, bi zaspal od bolečine PAČ jaz bi rajši spal kot zobal rozine PAČ v tekstnih iz kombinatorike ti žara pomeni vaza - pol nalog se ti začne „V žari” ... potem pa ne met asociacij, no, in veliko užitka. PAČ prof. Čampljeva: No, Jakob, začni z orisom razreda: ko vstopim v razred... “Jacques: “ ... mi je že žal.”

Kdor spi PAČ zlo ne misli, kdor je buden, naj gre spat, ne spat za volanom, če že spiš, pa ne divjat PAČ.

Pregnani

V Egzilu

tam čez za obronki v objemu gozda
daleč proč od rodnega doma
s sklonjeno glavo
čisto počasi in mirno
tja stoteri gremo.

Deset tisoč oči

strmi,
molči,

rezko njihov molk govori vedno,
tujci v tujem svetu, domov se ne
povrnemo.

Jure Pogačnik &
Miha Blažič:

SUPER
HEROJ
GIZMAN

NA POMOČ

(MLAJŠIM OD DVEH LET BRANJE)
PREPOVEDANO

TIPIČNO POLETNO
POPOLDNE V MESTU...

POSTOJ, O TI
ZLOBNI HUDODELEC!

KAKO PATETIČNO
DOLGOČASNA RISANKA!

KAJ SE JE ZGODILO
S SIMPSONOVIMI?

ŽE DVA MESECA
JIH NI BILO NA
SPOREDUI.

GREMO SE
PRITOŽIT
NA TV
POSTAJO!

IN KAJ MISLIŠ,
DA BOŠ TAM
DOSEGEL?

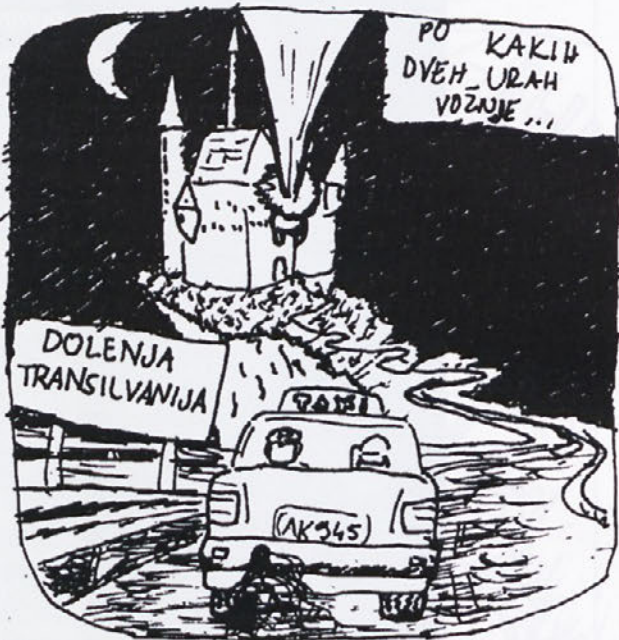

DOSEGEL BOM
KARKOLI HOČEM!
SAJ SEM VENDAR
MLAD IN POLN
AMBICIJI! NIČ MI
NE MORE STATI NA POTI!

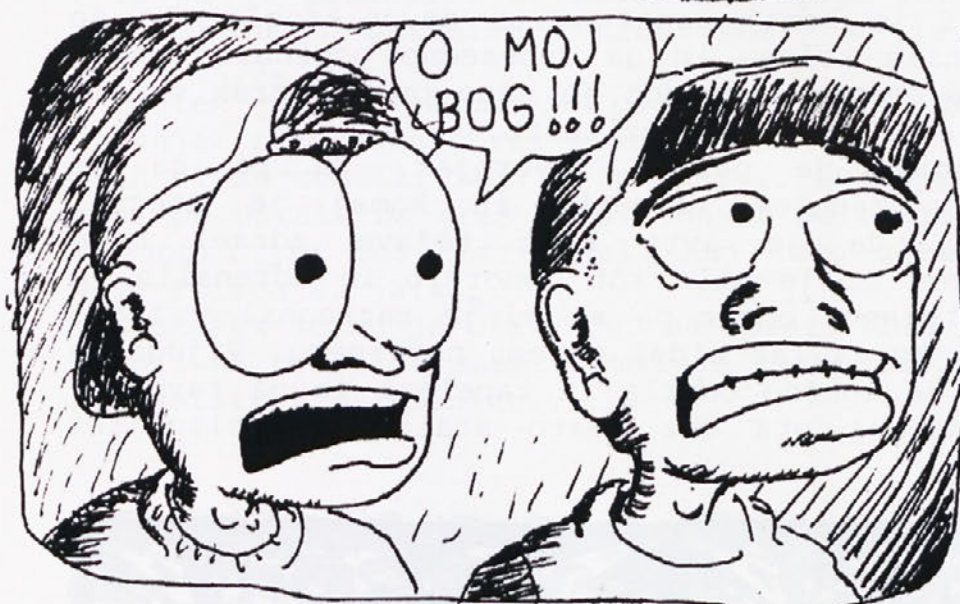

Samo še ena zgodba

*Nekoč, nekdanj, nekje, nekdo
bo uzrl stisko zlorabljenih otrok,
bo opazil težaško delo žuljavih rok,
se spomnil bo grozot,
a ga premamil bo ropot,
ker se vsem tako mudi,
nekoč, nekdanj, nekje, nekdo.*

*Življenje pa obrača vse,
kar si pripravljen dati,
kar si pripravljen žrtvovati.
Človek, ozri se vase, ozri se nazaj
in ne sprašuj zakaj,
tvoje življenje se duši v praznini
in ti ostajajo le zbledeli spomini.*

*Nekoč, nekdanj, nekje, nekdo
ti pomudil bo roko,
te opomnil, da nikoli ne boš sam
in da upanje ni bilo zaman.
Življenje raste zaradi ljubezni,
ki jo do nas čutijo drugi,
nekoč, nekdanj, nekje, nekdo.*

BRALCI STEZIC - SODELUJTE Z NAMI! DOSTAVITE NAM SVOJE IDEJE ZA NADALJEVANJE STRIPA V KNJIŽNICO. NAJBOLJŠA IDEJA BO OBJAVLJENA, NARISALA PA JO BOVA JURE POGAČNIK IN MIHA BLAŽIČ.

GRAYSCALE

HITROST VBIJA

Hladen znoj ga je oblival in neprestano je brisal roke ob hlače, popolnoma nezavedno, in jih je polagal nazaj na volan. Popolnoma se je zaprl za svet naokoli in izključil vsa čutila. Vse je delal kot v transu, vsa njegova dejanja so bila nagona. Šesti čut je vodil njegovo telo, premikal njegove roke in obračal volan v skladu z ovinkasto cesto. Kljub neverjetni hitrosti in mokri cesti pa je avtomobil peljal brez napake. Kot uročen je gladko speljal vsak ovinek gozdne ceste.

Na zunaj mrtev voznik pa je bil v notranjosti še kako živ. V njegovi podzavesti je vrelo od mešanice občutkov in misli. Vse neprijetne izkušnje njegovega življenja, ki jih je namerno potlačil v podzavest, so prišle na dan.

Za trenutek se je zdramil iz omotice in se zavedel, kaj se je zgodilo v zadnje pol ure. Krik njegove žene, ko se je hčerka zgrudila na tla. Vročično vžiganje avtomobila. Stoki deklice na zadnjem sedežu avtomobila, medtem ko on lahko le vozi, kakor more hitro. Stopalka za plin je bila na tleh avtomobila in če bi mogel, bi jo porinil vse do mokrega asfalta.

Že po tuljenju bližajočega se avtomobila je policist vedel, da tole ni le nedolžna prekoračitev hitrostne omejitve. Pripravil je radar in počakal. Prestopnik je pridrvel mimo. Dvestopetintrideset kilometrov na uro v območju, ki dovoljuje le šestdeset.

»Halo, baza, pošljite nekoga na cesto petnajst. Modri buick letnik '78. Rajši pošljite dva. Tale se ne bo tako hitro ustavil,« je še dodal in ugriznil v napol pojedен krof.

Vedno več zvokov trpljenja mu je polnilo ušesa. Pogledal je v vzvratno ogledalo in zagledal proseče oči svoje žene.

Ježek na cesti je komaj uspel zviti se v kroglo, ko so mimo njega švignila kolesa in ga dobesedno odpihnila nekaj metrov naprej po cesti. Previdno je nato ovohal zrak okoli, se raztegnil in oddrobencljajl čez cesto.

Nasproti avtomobilu je peljal tovornjak. On pa ga je zagledal šele v zadnjem trenutku in komaj je utegnul potegniti volan, da je avto brez težave zdrsel mimo prikoličarja. Srce mu je bilo kot ponorelo in adrenalin je polnil žile po telesu, obraz pa se mu je raztegnil v tisti neumni nasmešek, ko za las uideš nečemu nevarnemu. Vijugasta gozdna cesta se je končno odprla in zapeljal je na ravnino. Dvesto metrov naprej sta čez cesto stala dva policijska avtomobila.

»Kretèni,« je pomislil in začel zavirati. Avto se je ustavil in eden od policistov je stopil k voznikovim vratom.

»Prehitro ste vozili, gospod!«

Voznik je le gledal predse kot v transu. Policist je potrkal po oknu in voznik se je zganil. Z energično kretnjo je nakazal, da naj umaknejo modro-bele avtomobile in besno pogledal policista.

Ta pa je le vzel v roke blokec in začel pisati zapisnik.

Iz zadnjega sedeža je prihajalo hropenje in voznik buicka je pogledal čez ramo. Hčerka se je začela tresti in krčiti mišice v boju z neizprosno smrtjo. Roke so nekontrolirano opletale in tolkle po materinem obrazu in ta si ga je pokrila v grozi. V pol minute je bilo vsega konec in roke so omahnile. Pol minute je trajalo in smrt si je vzela še eno žrtev. V pol minute je vzela še eno življenje.

Ravno pol minute pa je policist pisal zapisnik. Ker se voznik še ni zganil, je poklical tovariša na pomoč. Odprla sta vrata in zvelkla „prekršnika“ iz avta. Nobeden pa ni opazil dveh zgrbančenih postav na zadnjem sedežu.

Ko je bil končno izven avtomobila, v njem ni bilo nobenih občutkov več. Nobene misli ni bilo več v njegovi zavesti, razen jeze, neznanske jeze. Drugi policist se je umaknil, ko se je njegov pogled srečal z voznikovim, polnim besa.

Preden pa ga je lahko tovariš vprašal, kaj mu je, ga je voznik buicka zagrabil za vrat. Mišice so se skrčile v jeklen objem. Policistu so se izbuljile oči in v obraz je postajal vedno bolj zaripel. Že je izgubljal zavest.

Zadnja vrata avtomobila so se odprla in ženska je stopila ven. Ob pogledu na moža, ki mu je bes skrivenčil obraz, se ji je iz ust izvil krik.

To pa je prebudilo iz omotice drugega policista. Potegnil je pištolo in ustrelil v hrbet moža, ki je davil njegovega prijatelja.

Meglen pogled se mu je počasi zjasnil. Nad njim se je sklanjal razbrzdan obraz starega zdravnika.

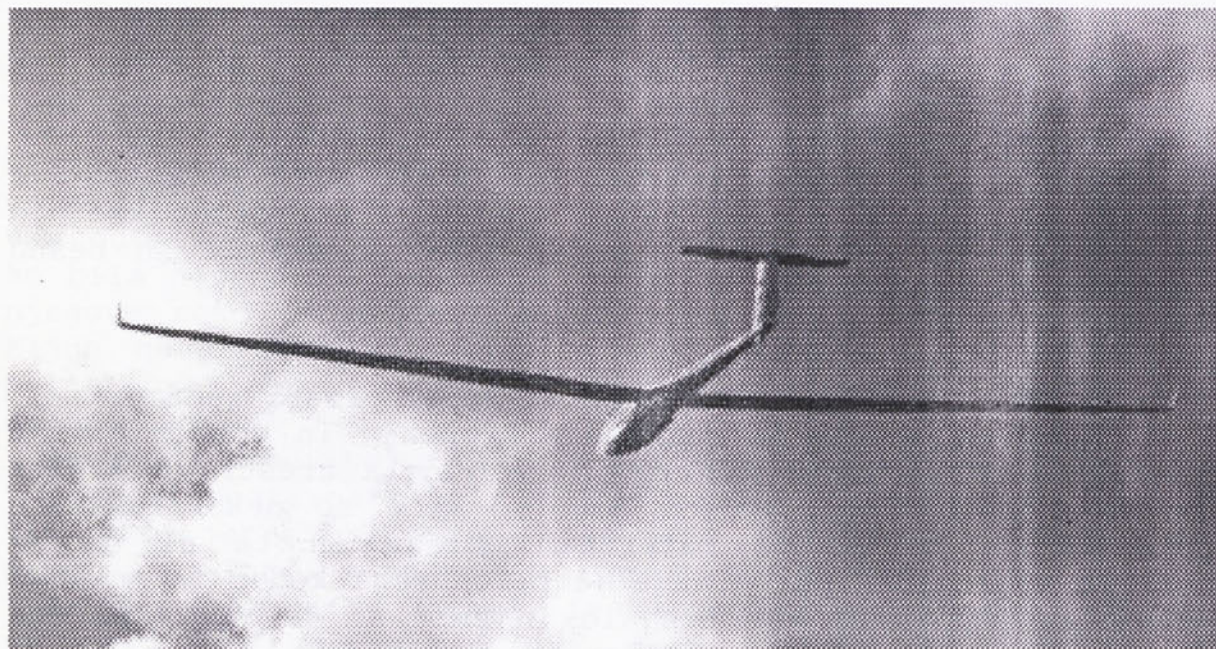
»A si se zbudil, kaj? Le počasi... Ne naprezaj se! Tole si pa lepo usral. Da greš takole davit policaja! Le hrani moči. V zaporu jih boš potreboval. Kaj tako gledaš? Ubil si ga, veš? Policaja, ja!«

Nasmešek se mu je prikradel na obraz. Ubil ga je... Nikoli ni prišel v zapor. Umrl je tisti dan, ko so ga hoteli premestiti v kaznilnico...

Jure Pogačnik

KO HREPENENJE DOBI SVOJO PODOBO

Nek nepojasnljiv občutek privabi moj utrujen pogled skozi zarošeno okno. Zunaj sama sivina... Mesto se staplja v brezoblične podobe, ki se mešajo v dežnih kapljicah. Zadnje obrise hiš dopolnujem v svoji domišljiji...

In kako čisto drugačen je razgled ptice, ki se vzpne nad zemljo in opazuje nemirnost in zadušljivost pod seboj. S svojimi gibi tako z lahkoto obvladuje snov okoli sebe, da se mi zdi, kot da je bila v zraku rojena. Kot da sta jo starša ljubeče hiranila samo zato, da bi sama živela le za združenje z zrakom.

Kako je ptici, ki ji sovražni vihar poškoduje krila? Poškoduje vez z njeno popolnostjo in njenim obstojem? Kako obupan mora biti njen klic, ko se zazre v modre planjave, ki se bohotijo nad nami! Izgubljena je...

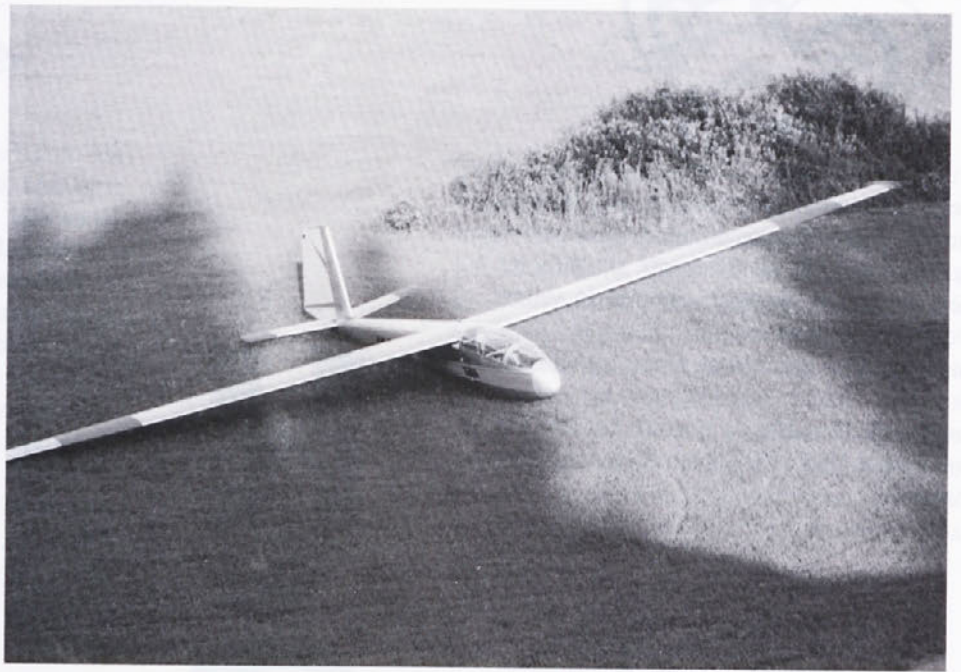
Tako je tistim, ki so kdaj poskušali resnično leteti. Ki so premagali svoj strah, da bi dosegli svoje sanje - moje sanje. Res enkrat in hkrati poln prikritega strahu je trenutek, ko te ljudje, ki jim neskončno zaupaš (prepustiš jim pravzaprav svoje življenje), posadijo SAMEGA za krmilo in te potrepljajo po rami:

»Sedaj pa odleti tako, kot znaš...« in nenadoma se zaveš, da je pobesneli nemir razpredel svojo mrežo že v vsak poslednji atomček tvojega telesa... Omrežil tvojo dušo in je nikoli več ne izpusti. Za teboj ni več učitelja, ki bi kot mati bdel nad vsakim tvojim napačnim gibom. Zdaj si sam. Končno pripravljen, da z železno ptico postaneta eno... In da vaju kot eno bitje sprejmejo tudi širna prostranstva neba.

Ko veš, da si ti ptica, ki ji je sovražni vihar poškodoval krila. Ko veš, da je jadralno letalo nadomestek tvojih zlomljenih kril.

Letenje je osvobajanje iz človeških okvirjev in njegove normalnosti. Letenje je le okus po sanjah, ki se jih vedno le z ustnicami dotakneš. Letenje je življenje. Letenje je moje življenje.

Nataly

Si zelo čustveno nerazpoložen-a do šolskega centra, saj svoje energije ne moreš usmeriti v dejavnosti, ker jih ni. Hrepeniš po fitnesu, igrišču ali pa vsaj gledališki skupini in vedno si v idejah korak pred drugimi.

Ta melanholija ti gre zelo na živce, zato uživaš v šoli le, kadar se dogaja kaj zares nenavadnega. Namesto da pogosto kaj ušpičiš, se raje vpiši v UNESCO-v klub in pomagaj pri dejavnostih.

Z nenavadno potrpežljivostjo ležeš ali pa kar skačeš čez ovire in popoldanski pouk ti ne predstavlja nobene ovire. Misliš si: "Če nihče drug ne poskrbi za dejavnosti, bom pa jaz!"

Ne sanjariš o preteklosti, ampak se z vsemi močmi trudiš, da bi ustvaril-a boljšo prihodnost.

Bilo pa bi koristno, če bi več časa posvetil-a tudi telesnim aktivnostim, saj te zanemarjanje telesa pelje v slabo voljo.

Če imaš dober dan, izrečeš marsikakšno pohvalo nad menjavo učilnic, v nasprotnem primeru pa preklinjaš prav vse profesorje. Tih ne vstaneš v nobenem primeru, vendar bi bilo lepo, če tvoje besede ne bi ostale večna uganka in bi za spremembo nehal-a igrati različne vloge.

Tvoj nemirni in nepredvidljivi duh sovraži monotonost popoldanskega pouka, zato za razvedrilo večkrat "prešpricaš" kakšno dolgočasno uro. Poskušaj se malo ustaliti in biti prisoten-a na vseh urah MA v tednu.

Tvoja izjemna domišljija te lahko popelje v sanjski svet brez šole in profesorjev, vendar pazi, da se to prevečkrat ne zgodi med poukom, saj si lahko deležen/deležna kritiziranja, ki ga ne preneseš. Zate gimnazija ne bo idealna, dokler si ne omisli olimpijskega bazena ali pa vsaj velikega ribnika za oddih. Šele ob vodi namreč sprostiš svojo notranjost. Čeprav te težave v šoli zrejo in skrivaj potочиš kakšno solzico, v javnosti le prekrižaš roke in stisneš zobe, ter počakaš, da bo naslednjic bolje.

Ker je tvoja množica oboževalk in oboževalcev vsak dan večja, v šoli le s težavo ohranjaš dobre ocene. Rojen-a za vladanje poskrbi, da bo v razredu vse na pravem mestu in da bodo vsi sošolci pravočasno oddali denar za malico. Zadevo z gradnjo gimnazije spremljaš od daleč kot dramo v gledališču in približno se zavedaš, da bomo enkrat spet imeli pouk dopoldne. Mimogrede, ko se to zgodi, si zagotovi sedež ob radiatorju, ker se ob toploti najbolj razživiš. Tako boš tudi ti imel-a dovolj občinstva, ki se bo smejalo tvojim šalam.

Sposoben-a si se zoperstaviti vsem sošolcem in profesorjem in še vedno hoditi z dvignjeno glavo, vendar vse zmeraj le ne more biti po tvoje. Ustavi se za trenutek in ugotovi, da se z glavo zaletavaš v vrata razreda. Ker ne prenašaš grdega govorjenja in podobnih svinjarij, si v zelo dobrem odnosu s profesorico slovenščine.

In za spodbudo: Tvoj skoraj popolni razsodniški čut bi prišel prav pri opremljanju Gimnazije. Na vsak način si zagotovi, da boš na naslednjem uradnem obisku te stavbe zraven.

H O R O

Ker sklepaš zelo jasno in planeš po vsem, kar vsaj približno diši po razpravi, povej: Je pravično, da imamo že drugo leto pouk popoldne? Če ni nikogar v bližini, razpravljaj kar sam-a s sabo, saj to znaš.

Pri tebi je popolnoma jasno, kam izgine štipendija takoj, ko jo dvigneš: v drage obleke, dišave, kozmetiko in moderno audio opremo. Samo da moraš, tako kot vse drugo, tudi zapravljati z nekom, saj samote preprosto ne preneseš.

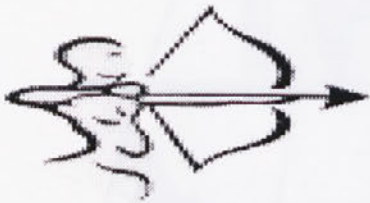
Tu je tudi odgovor, zakaj cele dopoldneve visiš na telefonu, namesto da bi se učil-a. Res pa je tudi, da se tvoji sošolci radi pogovarjajo s tabo, ker so njihove skrivnosti pri tebi vedno na varnem.

V skladu s tvojo sposobnostjo, da znaš iz vsega potegniti najboljše, si najbrž ugotovil-a, da so dopoldnevi brez staršev veliko bolj zanimivi, kot bi si človek sprva mislil, zato ni razloga za pritoževanje.

Si človek, ki se težko odloči za najljubši predmet v šoli, saj te niti pesem niti zapletem matematičen račun, kaj šele likovna umetnina ne pustijo neprizadetega(-o). Strast, bi lahko rekli.

In če tvoji sošolci mislijo, da vedo vse o tebi, se presneto motijo. Ogromno je skrivnosti, ki tičijo v tvojem srcu, vendar je bolje ne drezati vanje, saj je tvoja maščevalnost že kar strašljiva.

Zelo lepo od tebe, da stvari vedno poveš jasno in brez predsodkov, so vsaj vsi odnosi razčiščeni. Svet vidiš takšen, kakršen je in ne zdi se ti potrebno, da bi ga olepšaval-a: Dejstvo je, da smo gimnazijci v nezavidljivem položaju, vendar dejstva tudi kažejo da se to še lep čas ne bo spremenilo, pa pika!

Vendar je tvoja nezainteresiranost za tuje mnenje že kar neverjetna. Jasno pa je, kdaj v šoli najbolj uživaš: med ekskurzijami. Si namreč popotnik z dušo in srcem in nihče te ne bo nikoli prepričal, da je v življenju še kaj lepšega kot nositi ruzak ali kempirati.

Tvoja želja po priznanju in uspehu se kaže tudi v šoli. Niti govora ni o tem, da ti kaj ne bi uspelo, saj je po tvojem mnenju vse točno tako, kot si zamislilš. Zato izdelaj kakšno težko a kvalitetno raziskovalno nalogo ali pa se začni ukvarjati s športom.

Nikakor ne preneseš zafrkavanja, kar so prav gotovo občutili tvoji profesorji.

Še nekaj pa je zate zelo značilno: da nikoli ne zanemarjaš starih običajev. Kaj misliš o božično-novoletnem plesu in obvezni novoletni jelki? Seveda si največji privrženec te ideje na celi šoli.

S

K

O

P

Sanjaš drugačne sanje kot ves ostali svet in gimnazija ti po tvojem mnenju daje odlično možnost za najbolj nenavadne poklice.

Si zelo načelen človek, ki načeloma nikoli ne odstopiš od svojih idealov in načeloma sovražiš vse, ki to delajo. Zato te ni pogosto videti med kadilci za šolo, saj kajenje načeloma ni zdravo. Svoboda pa je druga stvar, ki ti pomeni največ na svetu in si po dolgem in počez zgrožen-a nad idejo, da bi sčasoma začeli kontrolirati naše prihode in odhode iz gimnazije.

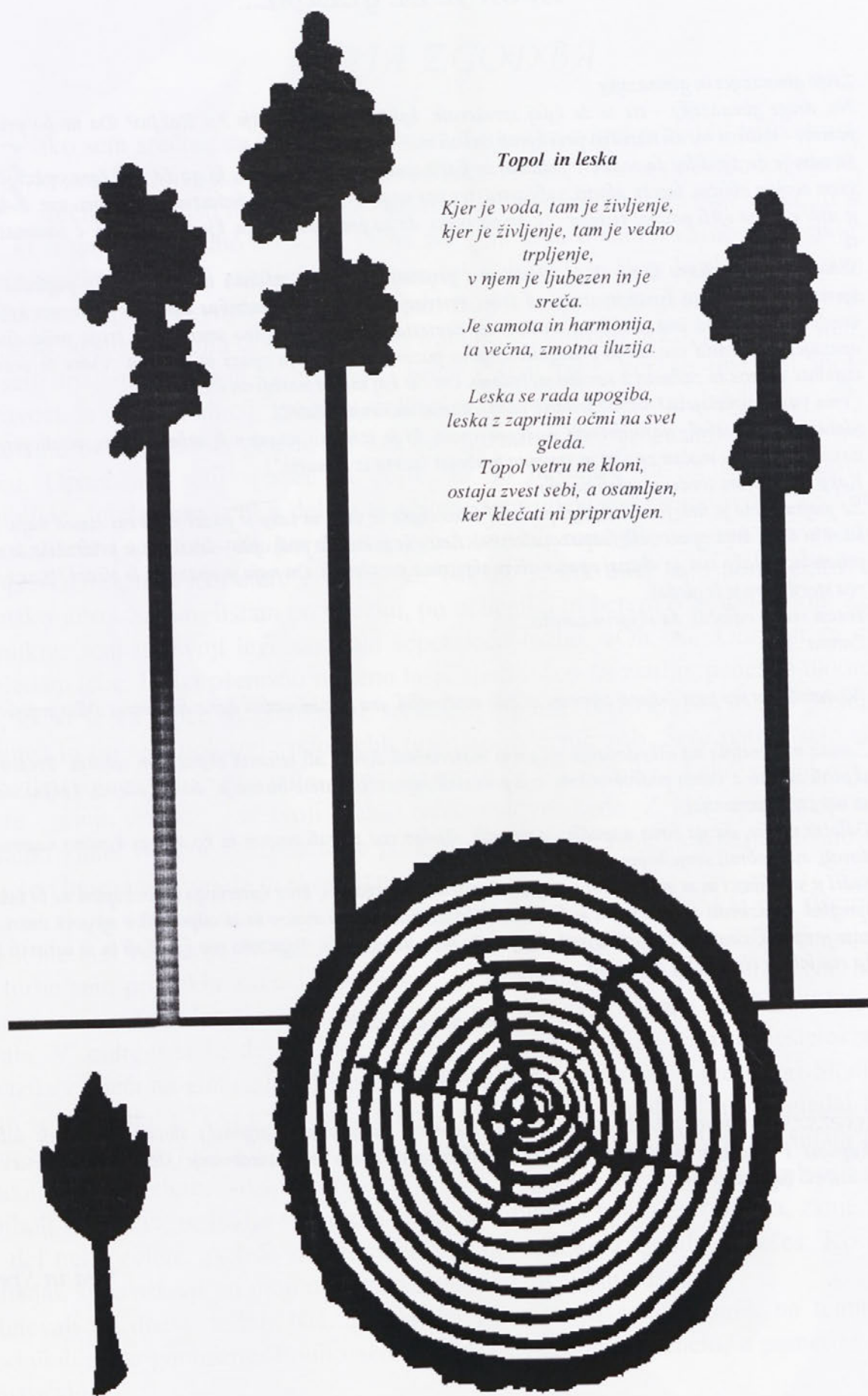

Imaš odlično lastnost, da znaš prisluhniti težavam drugih. Tvoji sošolci že vedo na koga se obrniti in dolge vrste na WC-ju, kjer se zadržuješ niso redke.

Vendar misli tudi nase. Mamila in podobne packarije so zate prav tako škodljive, kot za vse ostale in raje se ne poskušaj ujeti v njihovo zanko.

To bi bilo namreč podobno temu, da si lepo prilezel(-a) do 4.letnika, potem pa so se ti za vrat spravili vsi profesorji in ti ne dovolijo narediti še tega. Obtičiš na mestu in se lahko od svoje bajne prihodnosti kar posloviš.

Topol in leska

*Kjer je voda, tam je življenje,
kjer je življenje, tam je vedno
trpljenje,
v njem je ljubezen in je
sreča.*

*Je samota in harmonija,
ta večna, zmotna iluzija.*

*Leska se rada upogiba,
leska z zaprtimi očmi na svet
gleda.*

*Topol vetru ne kloni,
ostaja zvest sebi, a osamljen,
ker klečati ni pripravljen.*

IN ON JE LE GLEDAL...

Živjo gimnazijci in gimnazijke !

No, drage gimnazijke - ste se že kdaj spraševale, kakšni so naši fantje ? - Kakšni? Da ne bo prišlo do pomote - misliva to, ali naredijo prvi korak, oni ali me?

Se vam je že zgodilo, da sedite v jedilnici in kar naenkrat se prikaže on, ki ga že dalj časa opazujete - v vsem svojem obličju, lepoti, gloriiji, veličastju, ter vas nagovori s kakšnim bedastim izgovorom, npr. : »Kolik je ura?« ali pa »Ali poznaš tistega...?«, ko pa vemo, da ga prav malo briga, kje so vsi ostali - č zanimaš ga le ti.

Sedaj si predstavljajte le to. Med odmorom s prijateljico sediš v jedilnici in vsake toliko pogledaš proti njemu, ki je le nekaj korakov stran od tebe. Pretvarja se, da ima pomembne diskusije s svojimi kolegi, a vendar opazita, da ima probleme z očmi, saj neprestano begajo v vajino smer. Ti in tvoja prijateljica ga opazujeta, naredita vse, da bi pritegnili njegovo pozornost. On vaju opazi in le gleda. Vidve še vedno ne izgubite upanja in začneta z novimi metodami. On - le kaj takrat naredi on ? Le gleda.

Čemu vas to sprašujeva? Vzrok je samo eden - najino soočenje s slabiči.

Slabič : to je osebek, najverjetneje moškega spola, ki je izrazito nagnjen k, nebogšjenosti, strahopetnosti, navzven pa kaže močan značaj in izjemno hrabrost (vzeto iz slovarja*).

Kako se je najino soočenje sploh začelo ?

Že prejšnje leto je nek fantič skačkal po šoli (letos skače še više) in tako je padel v oči eni izmed naju. Tudi letos ni ostal brez opazovalk (»opazovalcev?«). Letos se je število podvojilo - lanski se je pridružila še njena prijateljica. Tako sva ga skupaj opazovali in skrivoma proučevali. On naju je opazil in le gledal ! Kar koli sva storili - on je le gledal.

Potem sva se odločili, da skujeva zaroto...

Zarota...!

Nastavili sva mu past (»ker v trgovini ni bilo medvedjih, sva se zadovoljili kar z lisičjimi«). Niso prijeli!

Zarota ni temeljila na oškodovanju njegovih materialnih dobrin ali telesnih okončin in tekočin. Preden sva skovali zaroto z vsemi podrobnostmi, sva postavili hipotezo, katere bistvo je, da dokažemo, kakšni slabiči so nekateri gimnazijci.

Odločili sva se, da ga bova napadli - ogovorili. Dolgo sva zbirali pogum in ko sva ga končno nagradili dovolj, sva pobrali svoje bojne sulice in odšli v napad.

Sedel je v jedilnici in se pogovarjal s svojimi znamenitimi prijatelji, brez katerih ga najbrž sploh ne bi bilo na spregled. Opazovali sva ga in on je le gledal. Vstali sva s svojih stolov in se odpravili v njegovi smeri. On naju je opazil, zardel ter sklonil svojo glavico. To naju ni odvrnilo. Pogumno sva korakali in se ustavili šele, ko sva bili že čisto poleg njega...

-nadaljevanje sledi-

...IN GLEDA ŠE SEDAJ!

*SSPŽSZŠSSSPNGGIUSZIᄀB = Slaven, svetoven, poslovenjen žargonski slovar za srednje šolsko skupnost s posebnim poudarkom na gimnazijskem govoričenju in ubesedovanje Slovencev, zamejcev in političnih beguncev.

Tea in Špela

MOJA ZGODBA

Kako sem srečna, da sem te spoznala. V meni si zopet prebudil tisto strast, ki sem jo dolgo časa tlačila na dno duše. Ob tebi sem se počutila zaželeno, srečno. Ob misli nate se moje telo napolni z energijo, ti mi daješ moč, ti si tisti, ki si ga želim vedno ob sebi. Tvoja roka mi daje občutek varnosti. Vsakič, ko me nežno pobožaš po licu, se topim od radosti. O, Bog hvala ti, da sem končno našla princa svojih sanj, ki me ljubi zaradi moje notranjosti, mojih dobrih in slabih lastnosti, mojih dobrih in slabih trenutkov...končno nekdo, ki mu ni mar, da sem majhna, okrogla, kratkolasa. Srečna sem bila, ker se nisi bal moje vihravosti in mojih ambicij. Hvala ti stokrat, tisočkrat, nešteto krat, hvala ti.

Nikoli ne bom pozabila dneva, ko sva se spoznala. Dež je curljal po šipah na vlaku. Opazovala sem stezice in ceste, ki so nastajale in se vedno znova izgubljale. Imela sem veliko dela. Od nekdanj sem imela rada zgodovino. Že kot osnovnošolka sem hlastala po napetih zgodovinskih romanih, v gimnaziji pa so me privlačile predvsem stare civilizacije. Takšno je bilo tudi tisto ponedeljkovo aprilsko jutro. Sedim, listam po zvezku, po učbeniku in berem o Starih Grkih. Že nekajkrat sem na svoji levi zaslišala šepetajočo tožbo. »Oh, ah...Obrnem se in zagledam tebe. Dolgi pšenišno rumeno lasje speti v čop na zatilju, nebeško modre oči, ki so se za hipec dvignile in se srečale z mojimi. Raztegnil si usta v prelep nasmeh in pri tem pokazal vrsto belih pravilno raščenenih zob. Šele potem sem se zavedla tvojega urejenega stila. Črna srajca in črne kavbojke...kako si čudovit, če te ogrinja črna... in tvoji mehki rahlo valoviti lasje. Z levo nogo si prav narahlo tolkel v taktu, tako da se je polglasno topotanje tvojega bulerja zlivalo v prijetno harmonijo topota in škrabljanja dežja.

Opazil si, da te ocenjujem. Zardela sem, za hipec nisem vedela, kaj naj storim, saj si me ujel v dejanju. Moja drznosti in dinamičnost sta me spet rešili iz zagate. Iz torbe sem privlekla zavitek bonbonov, ga potihoma odprla in ponudila: »Na, bo potem lažje.« Začuden si me pogledal in kar nekaj časa je trajalo, da si izustil tisti hvala. V zadregi si še dejal: »Ah ta kemija.« Kljub temu da sem te nešteto krat opazila v gneči na gimnazijskih hodnikih, v atriju med odmori, v mestu pri Slonu, sem te vprašala: »Ti si pa iz naše šole, a ne? Še bolj osuplo si me pogledal in vprašal: »A ti si tudi z Gimnazije?« Z nasmehom na obrazu sem prikimala in nadaljevala z delom. Mislila sem si: »Ja to je pa tako, če človek ni najlepši ali najbolj odštekan, te ljudje v svojem nenehnem hitenju sploh ne opazijo, zanje si le del neke celote. A bilo mi je vseeno. Vate sem se zaljubila do ušes. Ko si odhajal, si se ustavil pri moji mizi, se še enkrat zahvalil in odšel.

Minevali so dnevi, tedni...Nič. Jaz le del celote in ti sončni žarek na temnih hodnikih stare gimnazije. Potihoma sem te ljubila. Srce je hirepenelo, a pamet te je zavračala.

Pa si le enkrat prišel in rekel: »Pridi po pouku v Slona«. In dodal: »Za bonbon.« Ves svet se mi je zavrtel pred očmi, komaj sem verjela, da se mi je to res zgodilo. Šla sem; srečna razposajena - kot nekoč. Takrat sem bila najsrečnejši človek na svetu.

A ta dan bom preklinjala do konca svojih dni. Sovražim te, ker me ljubiš, sovražim sebe, ker te ne smem ljubiti.

Vsakič, ko si me pobožal in pogladil po mojih skuštranih laseh in se srečno nasmehnil in me objel, takrat me je stisnilo pri sreči, oko se je orosilo. Dejala sem, da zaradi sreče. In ti si verjel.

Vem, kako dolgo si načrtoval tisti večer. Silvestrovo. Tvojih že štirinajst dni ni.

Tri mesece najine sreče, kratke-dolge tri mesece. Vsak večer sva se sprehajala po ulicah in vedno znova občudovala božična drevesca, štela lučke, se smejala. Vsakič nama je božiček pred Papirusom podaril bonbone. Ja, bonbone... Ti so krivi za to resnično pravljico. ...in vroča čokolada...Nisi se zmenil za to, da bi se moral znebiti odvečnih kilogramov, vsak večer si me peljal na skodelico tiste prijetno dišeče čokolade in se smejal moji razvajanosti.

Vem, takrat si me ljubil, a ljubila sem te tudi jaz; nikogar prej in nikogar kasneje tako.

Držala sva se za roko, a si me zaradi mraza objel okoli pasu. Klobuček mi je zlezal na oči. Nasmehnil si se, me poljubil na mrzle ustnice in mi ga popravil. Veter ti je nežno kuštral lase.

Teden prej si naredil izpit in oče ti je kupil clia. Hotel si katrco, staro študentsko katrco. A jaz sem nasprotovala. Sovražim katro, nikoli se ne bi peljala s teboj. Prekleta katrca! Imel si me rad in nisi nasprotoval. Izbral si zelenega. Kako pozorno, vedel si, da je zelena moja najljubša barva.

Peljala sva se k tebi in se zaljubljeno usedla na klopeco pri vhodnih vratih. Zrla sva v nebo. Snežinke so naletavale. Opazovala sem te, tako kot takrat na vlaku. Naenkrat zavpiješ: »Ti loviš!« Kot otroka sva se podila po snegu, se smejala in na koncu objeta obležala v kupu snega, ki si ga dopoldne nametal, ko si čistil parkirišče pred hišo. »Pojdiva noter, preobleči se moraš,« vedno si tako skrbel zame. Slekla sem svoja premočena oblačila in jih položila na topel radiator. Prinesel si mi trenirko in svoj najljubši pulover. Takrat si obstal, položil oblačila na posteljo, me poljubil, objel, nežno si me božal po laseh...

»Ne, nočem!« zakričim in te pahnem stran. Revež, mislil si, da si ti kriv. Začudeno si me spraševal, kaj je narobe. Skupaj srečna že tri mesece. Zdaj pa to. Nisem sledila dogodkom. Stemnilo se mi je pred očmi. Začela sem se tresti, jokati. Končno sem se oblekla. Usedel si se na tla in s pogledom spraševal. Tvoji pogledi so vedno povedali vse. Takrat sem ti priznala: »Miha, jaz imam aids.« Tistega pogleda ne bom nikoli pozabila. Bil je tako ponižujoč, prezirajoč, z njim si mi zopet podrl svet. Tvoj pogled mi je mnogo očital, začutila sem, da ti je žal za vse, kar sva lepega doživela. Zopet sem bila zaznamovana, spet se je vrnil občutek sramu, gnusa, strahu. Dolgih deset minut sva sedela v popolni tišini.

Slišala sem le tvoje pritajeno dihanje. Naposled si rekel: »Pojdi, nočem te več videti. Sovražim te, ti, ti...« Razumela sem te, a hotela sem ti pojasniti. Odhajala sem, prvič sem te slišala jokati. Sree se mi je paralo, a bila sem nemočna. Krčevito sem se oprijemala tvojega puloverja. Prižgala sem luč in se usedla na najino klop.

Snežinke naletavajo, nežno me bičajo po obrazu. Noč vpije: »Kriva si, kriva si!« Minila je ura, mimili sta dve. Na Kapitlju je odbilo polnoč, a jaz še vedno vztrajam. Mraz. Zebe me, a ni mi mar. Odhajam. Vrtna vrata so se spet zataknila. Kot tolikokrat prej. Brenem v železo. Takrat si odprl vrata, me pogledal in spet odšel. Vrnil si se. Toplo si se oblekel in poskrbel še zame. Skupaj sva sedla na klop. Začela sem pripovedovati.

»Praznovala sem svoj osemnajsti rojstni dan. Starši so me prvič pustili v disko. S prijatelji smo se malce napili. Nisem bila vajena pijače, zato se me je hitro prijelo. Spoznali smo klapo iz Ljubljane. Anka si je vedno našla koga. Predstavila mi je Tadejevega prijatelja. »To je Nik,« je rekla. Pokimala sem. Spet smo plesali, a neka skrivnostna sila me je vlekla k pultu, kjer se slonel Nik, kadil svojo cigareto in pil. Bil je čudovit. Imel je dolge črne lase, svetlo polt. V tisti modri srajci je bil čudovit. Da, tudi on je imel dolge lase in prav take bulerje. Njegove oči so bile nekaj posebnega; velike, rjave, skoraj črne, skrivnostne. Vabile so me k sebi. Nisem se mogla upirati, zato sem odšla ven. Sedla sem na klopeco in strmela predse. V glavi mi je bobnela hrupna glasba. Vedela sem, vedela, da bo prišel. Usedel se je zraven. Nič ni rekel, le prijel me je za roko in me nato nežno poljubil. Nisem bila izkušena, a čutila sem, da je pravi mojster. Nisem se upirala. Prej nikoli ne bi dovolila, a takrat me je pijača čisto ohromila. Počasi sva odšla do drevesa, kjer je bila parkirana njegova katrca. Zdaj veš, zakaj ne maram katrce. Na zadnjem sedežu te katrce sem izgubila nedolžnost, na zadnjem sedežu sem postala zaznamovana.

Minilo je nekaj časa. Včlanila sem se v krvodajalsko skupino. In takrat sem izvedela. Niste primerni, vaš test je pozitiven, nisem hotela verjeti, nemočno sem zrla v zdravnika, ki mi je sporočil to »dobro« novico. Mama me je vlekla k vsem specialistom, tudi ona ni hotela verjeti. Njega sem dolgo časa iskala. Želja po maščevanju je bila močna. Neuspešno iskanje. Nekega jutra sem zagledala v časopisu znano sliko. Nik! Tisti, zaradi katerega sem zaznamovana, tisti, ki mi je vzel nedolžnost, Osmrtnica. Takrat sem mu odpustila vse, nisem si hotela krajšati dneve, ki mi jih je še pustil z mislijo po maščevanju.

In nato si prišel ti. Življenje se mi je spremenilo. Potlačila sem misel na bolezen, skrila sem bridkost. Nisem si priznala, da te ne morem imeti. Oprosti mi.

Objel si me okrog pasu. Tiho sva zrla predse. Snežinke so naletavale. Začela sva tiho jokati.

Kako bo, še ne veva. Oba slepo upava, da bodo raziskave prinesle zdravilo. ...zdravilo...še pred osmrtnico.

Andra

KDO JE JANEZ LENASSI?

Intervju z akademskim kiparjem je bil v petek, 11. Julija 97, na unescovem mednarodnem taboru v Piranu.

Koliko časa se že ukvarjate s kiparstvom in kaj vas je spodbudilo k temu?

Z umetnostjo se ukvarjam že od malih nog. V prvem razredu OŠ sem narisal risbo, ki jo je učiteljica potem kazala po šoli in to me je še bolj vzpodbudilo k ustvarjanju.

Kateri so vaši najljubši materiali?

To je vsekakor kamen. Ob spoznavanju le-tega sem ga namreč zaradi njegove idealnosti vzljubil. Od leta 59 večinoma uporabljam kamen; šolal pa sem se v oblikovanju gline.

Od kod se vam rojevajo vaše ideje?

V začetku sem ideje iskal izven kamna, v zadnjem času pa se mu skušam popolnoma približati in iščem obliko, ki je v njem samem kot izraz njegovega bistva - substance. Vsi smo del narave, ki ima svoje naravne zakone, proti katerim se ne moremo pregrešiti. In če je kamen živo bitje, je to moj sogovornik, zato se morava skupaj odločiti za novo obliko življenja. Kot kipar se skušam obnašati tudi kot ekolog, ker mislim, da planetu grozi katastrofa zaradi človekovih neodgovornih posegov.

Ko sem obiskala vaš atelje v razglednem stolpu, sem na tenah opazila tudi mnogo risb. Ali se udeležujete tudi kakšnih slikarskih razstav?

Ne, sedaj rišem le, ko se pripravljam na svoje delo. Na začetku, na akademiji, pa sem tudi slikal, kasneje pa sem to opustil in se posvetil kiparjenju.

Velikokrat slišim, da umetniki sodelujete na različnih simpozijih. Kaj to sploh je in kakšen je njihov namen?

Simpoziji so organizirani z namenom, da bi kiparstvo ponovno pridobilo ugled. Ob spoznanju dela na prostem smo odkrili idealno delavnico. Istočasno so simpoziji pomembna izmenjava izkušenj med kiparji in poučna atrakcija za občinstvo, ki lahko spremlja delo slikarja.

Vsi člani delavnice smo komaj čakali ponovnega snidenja in dela z vami, zelo ste nam popestrili počitnice. Ali se velikokrat udeležujete takih taborov in spodbujate mlade k umetniškemu ustvarjanju?

Z otroki sem imel opravka v šolah, kjer sem poučeval (Radovljica, Ljubljana) ali na predšolskih tečajih. Zadnjih deset let pa sem poučeval na poletni akademiji v Salzburgu.

NAJLEPŠA HVALA ZA VAŠ ZANIMIV PRISPEVEK

NASLOV: *Janez Lenassi, Razgled 24, 6330 Piran, tel.: 76-893*

Andreja Retelj

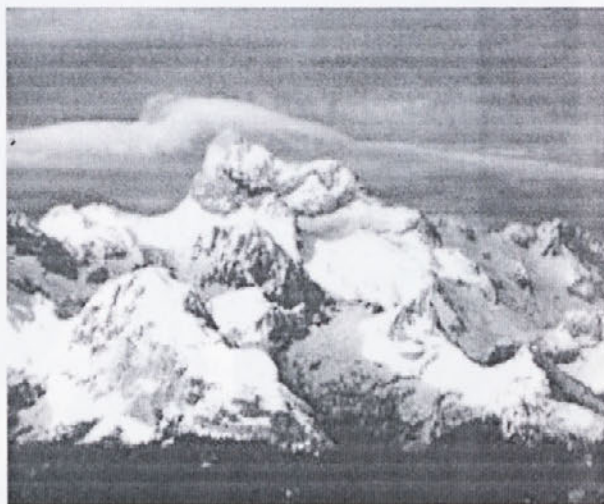

INTERVJU Z ANDREJEM MARKOVIČEM

Alpinist Andrej Markovič je bil dijak novomeške gimnazije. Še nedolgo tega je gulil klopi v stari gimnazijski stavbi, sedaj pa ga lahko že prištevamo med znane Slovence. Skupaj s četrtošolcem Juretom Juho sta nam pripravila predavanje o odpravi v Sečuan. Ker je bil to ravno tisti zoprni tretji torek v mesecu, ko lahko z gimnazijci pometajo vsi, katerim se to tisti hip zazdi, smo na predavanje prišli vsi (se mar motim?) nezainteresirani in še vedno zaspani (nismo namreč več vajeni vstajati takooooo zgodaj), Vendar smo se kaj hitro zbudili, saj nas je Andrej s svojim izredno zanimivim predavanjem približal oddaljenim krajem. (Med predavanjem se je slišalo: »Ej ful je frajer, ma da si upa kej tacga! Ful je legenda! Po koncu poleta v Sečuan sem ga prosila za kratek pogovor, ki se je razvlekel na dobri dve uri.

1. Andrej, kakšni so tvoji spomini na Gimnazijo?

Upal sem, da me ne boš vprašala ravno tega. Ne vem, no... nimam ravno najlepših spominov. Pa saj veš, da se je kar naprej potrebno učiti, pa da profoksi nimajo razumevanja, da se ti ne da glih zmeraj, pa.... Najraje pa se spominjam, kako smo šli s sošolci na rafting, pa na taborjenje v gozd, enkrat pa smo se celo spuščali s padalom. Takrat smo bili res pravi klas.

2. Kdo te je sploh navdušil za ta dokaj nevsakdanji šport?

Za planinarstvo so me navdušili predvsem starši, saj smo šli velikokrat skupaj na pohode. Za alpinizem pa so me navdušile knjige. Ko sem prvič prebral Pot Nejca Zaplotnika, sem čisto znorel. Nenehno sem bral, razmišljal in končno tudi sam začel.

3. In kakšni so bili tvoji alpinistični začetki?

Najprej nisem vedel, da obstaja kakšen klub, zato sem kar sam začel trenirati. Moji prvi podvigi so bili zelo nevarni, saj nisem imel ne opreme ne izkušenj. (smeh) Ko sem zvedel za kamnolom v Ponikvah, sva šla s prijateljem tja. Pri nekem vikendu sva si »sposodila' vrvico za perilo in tako opravila prvo alpinistično preizkušnjo. Vendar takih začetkov nikomur ne priporočam, saj so končni rezultati lahko katastrofalni.

4. Pa vendar nisi ostal le pri vrvici za perilo in kamnolomu. Kakšna pa je bil tvoja nadaljnja pot?

Izvedel sem za alpinistični tečaj, se prijavil in začel. Trajal je približno tretjino leta. Pol je bilo prakse, pol pa teorije.

5. In potem so sledili uspehi. Kako pa ti uspe poravnati vse stroške, saj vendar potovanja niso zastonj?

Ja, pri denarju se vedno vse konča. Pomagala mi je planinska zveza, in sicer ob pomoči Ljubljanske banke. Pol denarja sem moral zbrati pa sam.

6. Navadno odprave trajajo kar nekaj časa. Kako pa ti uspe združiti šolo s športom?

(smeh) Ne ravno najbolje. Kljub temu da sem na DIFu, ni tako lahko. Do sedaj nisem imel statusa, zato tudi niso kaj dosti tolerirali z mano. Sedaj pa upam, da bo lažje, saj sem se končno dolopal do njega.

7. Nisem te še vprašala, kako pa na vse to gledajo tvoji starši?

Niso ravno najbolj navdušeni. Na začetku so nasprotovali, sedaj pa so se že navadili. Vendar vem, da si želijo, da bi počel kaj drugega.

8. Kaj pa vaše dekline? (Ne biti preveč razočarane, tudi jaz sem upala, da je še svobodni lovec.)

Tudi ona mi stoji ob strani, saj prihaja iz alpinistične družine.

9. Ko smo ravno pri ženskah; kako pa so zastopane v alpinizmu?

Teh ravno ni veliko. Vendar so tiste, ki se z alpinizmom ukvarjajo, zelo drzne, včasih celo nekoliko odštekane.

10. Tvoja zadnja odprava je bila v Sečuanu. Zakaj ravno Kitajska?

Sicer je res, da so najlepši domači vrhovi, vendar je Himalaja poseben izziv. Ta del pa je bil izbran zaradi deviških vrhov, ki smo jih nameravali osvojiti.

11. Je zate strah tudi znotraj votel, zunaj pa ga nič ni?

Mene je strah le plazov, ledenikov in nevarnih pobočji. Ni me strah pred globino. Drugačnega strahu pa ne poznam.

12. Se ti kdaj zgodi, da biješ notranje boje pred plezanjem?

Velikokrat, zato pa vedno upoštevam intuicijo. Tudi če sem v maksimalni fizični pripravljenosti, pa se počutim nekoliko negotovo, raje počakam, da zli občutki odidejo.

13. Kakšni pa so tvoji cilji?

O teh sicer ne govorim rad, a vseeno. Moja želja je splezati na Mount Everest. Še prej pa priti v izbor za Daulagiri. In seveda poleti iti z Juretom v Peru.

14. Za konec pa nam lahko še zaupaš, kdo je tvoj idol, če ga seveda imaš?

Kakšnega posebnega idola nimam, če pa bi se moral res odločiti, bi izbral Nejca Zaplotnika, saj je znal tako dobro združiti poklic, alpinizem in navsezadnje tudi družino.

Ker je bil Andrej tako prijazen, smo mu Stezičniki poklonili tudi obesek, ki ga bo lahko nosil okrog vratu. Tako bo delček nas vedno z njim.

Andreja Retelj

Kdo vse je krvavi pot potil, da so lahko Stezice točno danes in točno v tvojih rokah? Najprej in najpomembnejše je to, da je sodelovalo veliko več ljudi, kot bi si lahko mislili. Tričetr jih najbrž ne bo tukaj zapisanih, pa bi morali biti. Se že vnaprej opravičujem. Zahvala vsem, ki so prispevali svoje misli in »študije«, potem tistim, ki se niso podpisali. Zahvala velja tudi naši mentorici in seveda vsem nam, ki smo Stezicam pomagali, da so se pojavile v pravi luči. Upam, da nisem koga pozabila. Zato še enkrat hvala!

odgovorna urednica: **MAJA POTOČNIK**

*

oblikovalke: **NINA ROSTOČIL, NATALIJA ZANOŠKI in URŠA ŠINKOVEC**

*

teh. oblikovanje: **MARTIN GLAVAČ, TOMAŽ FERBEŽAR in IGOR AJDIŠEK**

*

člani: **TONI SEDLAR, DOMEN ZORKO, LEA UDOVČ, IZTOK ZUPANČIČ, SINIŠA
PETEH, ESTERA LAH, JURE POGAČNIK, FRANCI SAJE, KATJA ŠTURM,
KATJA PLUT, ANTONIJA ZAJC, ANDREJA RETELJ, JURIJ REDEK,
ŠPELA VODOPIVEC, TEA ŠMID**

*

mentorici: **prof. RENATA ČAMPELJ JUREČIČ in ALBINA SIMONIČ**

*

tisk: **OPARA**

Študijski oddelek

STEZICE

II 16756/1997/1998

377(497.12)(05)

200101451,1

KUJIZNICA M. JARCA, NOVO MESTO
COBIS